

REBECCA YARROS

ΠΕΤΑΣ ΤΩΡΑ Ή ΧΑΝΕΣΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ...

μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

διόπτρα

Η *Τέταρτη Πτέρυγα* είναι μια περιπέτεια φαντασίας γεμάτη αγωνία μέσα στον βάρβαρο και ανταγωνιστικό κόσμο μιας στρατιωτικής σχολής για υπεείς δράκων, η οποία περιλαμβάνει στοιχεία σχετικά με πόλεμο, συγκρούσεις, σώμα με σώμα μάχες, επικίνδυνες καταστάσεις, αιματοχυσία, έντονη βία, φριχτούς τραυματισμούς, θάνατο, δηλητηρίαση, περιγραφική γλώσσα και ερωτικές σκηνές. Αναγνώστες ευαίσθητοι σε αυτά τα θέματα, παρακαλώ προσοχή. Ετοιμαστείτε να μπείτε στη Στρατιωτική Σχολή Μπασγκάιαθ...

Στον Ααρών.

Τον δικό μου Κάπτεν Αμέρিকা.

Μέσα από τις παρατάξεις, τις κινήσεις,
τις πιο λαμπρές και τις πιο σκοτεινές στιγμές,
ήμαστε πάντα εσύ κι εγώ, μικρέ.

Αφιερωμένο στους καλλιτέχνες.

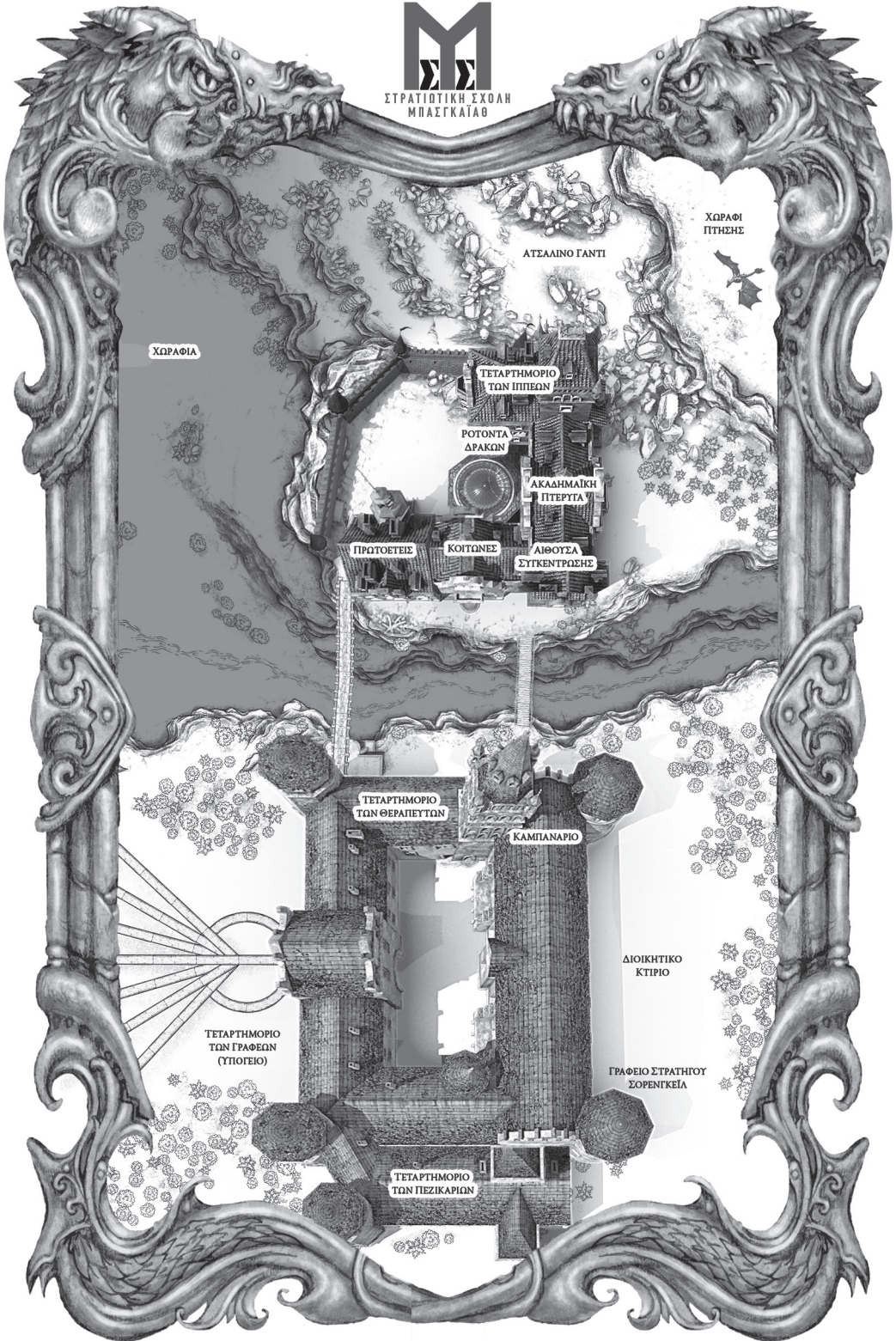
Έχετε τη δύναμη να αλλάζετε τον κόσμο.

Το παρακάτω κείμενο έχει μεταφραστεί πιστά από τη γλώσσα του Ναβάρ στη σύγχρονη γλώσσα από την Τζεσίνια Νίλγουαρτ, Έφορο του Τεταρτημόριου των Γραφών της Στρατιωτικής Σχολής Μπασγκάιαθ. Τα γεγονότα είναι πραγματικά και τα ονόματα έχουν διατηρηθεί προς τιμήν των θαρραλέων πεσόντων. Είθε οι ψυχές τους να παραδοθούν στον Μάλεκ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΜΠΑΣΓΚΑΤΩ

Ένας δράκος δίχως ιππέα είναι τραγωδία.
Ένας ιππέας δίχως δράκο είναι νεκρός.

ΑΡΘΡΟ ΠΡΩΤΟ, ΕΝΟΤΗΤΑ ΠΡΩΤΗ
Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΩΝ ΙΠΠΕΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η Ημέρα Στρατολόγησης είναι πάντα η πιο φονική. Ίσως γι' αυτό η ανατολή είναι ιδιαίτερα όμορφη σήμερα – επειδή ξέρω ότι μπορεί να είναι η τελευταία μου.

Σφίγγω τα λουριά του ασήκωτου πάνινου σάκου μου και ανεβαίνω τη φαρδιά σκάλα του πέτρινου κάστρου που αποκαλώ σπίτι. Λαχανιάζω από την προσπάθεια, τα πνευμόνια μου καίνε μέχρι να φτάσω στον πέτρινο διάδρομο που οδηγεί στο γραφείο της στρατηγού Σόρενγκεϊλ. Αυτό μου έδωσαν οι έξι μήνες εντατικής προπόνησης – την ικανότητα να μπορώ να ανεβαίνω μόνο έξι ορόφους φορτωμένη με έναν σάκο δεκαπέντε κιλών.

Δεν έχω την παραμικρή ελπίδα.

Οι χιλιάδες εικοσάχρονοι που περιμένουν έξω από την πύλη για να μπουν στο τεταρτημόριο που έχουν επιλέξει να υπηρετήσουν είναι οι πιο έξυπνοι και δυνατοί του Ναβάρ. Εκατοντάδες από αυτούς προετοιμάζονται από τότε που γεννήθηκαν για το Τεταρτημόριο των Ιππέων, για την ευκαιρία να μπουν στην ελίτ. Εγώ είχα ακριβώς έξι μήνες.

Οι ανέκφραστοι φρουροί που είναι παραταγμένοι στον φαρδύ διάδρομο αποφεύγουν να με κοιτάζουν καθώς περνάω, αλλά αυτό δεν είναι κάτι καινούριο. Άλλωστε, το να με αγνοούν είναι το καλύτερο δυνατό σενάριο για μένα.

Η Στρατιωτική Σχολή Μπασγκάιαθ δεν φημίζεται για την επιείκειά της σε... βασικά σε κανέναν ούτε καν σε όσους έχουν μητέρα στρατηγό.

Όλοι οι αξιωματικοί του Ναβάρ, ανεξάρτητα από το αν επιλέγουν να γίνουν θεραπευτές, γραφείς, πεζικάριοι ή υπαίτες, διαπλάθονται για τρία χρόνια μέσα σε

αυτά τα αυστηρά τείχη, εκπαιδεύονται στα όπλα για να υπερασπίζονται τα ορεινά σύνορά μας από τις βάρβαρες εισβολές που κάνουν οι ιππείς γρυπών από το βασίλειο του Πόρομιελ. Οι αδύναμοι δεν επιβιώνουν εδώ, ειδικά στο Τεταρτημόριο των Ιππέων. Φροντίζουν γι' αυτό οι δράκοι.

«Τη στέλνεις στον θάνατο!» λέει μια βροντερή, γνώριμη φωνή πίσω από τη χοντρή ξύλινη πόρτα της στρατηγού και μου κόβεται η ανάσα. Μόνο μία γυναίκα στην Ήπειρο έχει την τόλμη να υψώνει τη φωνή της στη στρατηγό, αλλά αυτή υποτίθεται πως βρίσκεται στα σύνορα με την Ανατολική Πτέρυγα. *Η Μίρα*.

Ακούω μια πνιχτή απάντηση από το γραφείο και κάνω να πιάσω το πόμολο.

«Δεν έχει την παραμικρή ελπίδα», φωνάζει η Μίρα καθώς σπρώχνω τη βαριά πόρτα. Ο βαρύς σάκος μου γέρνει μπροστά και σχεδόν χάνω την ισορροπία μου. *Γαμώτο*.

Ακούω τη στρατηγό να βλαστημάει πίσω από το γραφείο της και πιάνομαι από την πλάτη του κόκκινου καναπέ για να μην πέσω.

«Να πάρει, μαμά, ούτε τον σάκο της δεν μπορεί να σηκώσει», φωνάζει η Μίρα τρέχοντας στο πλευρό μου.

«Καλά είμαι!» Νιώθω τα μάγουλά μου να καίνε από ντροπή και προσπαθώ να ισιώσω την πλάτη μου. Δεν έχει ούτε πέντε λεπτά που επέστρεψε και ήδη προσπαθεί να με σώσει. *Επειδή έχεις ανάγκη να σε σώζουν, ανόητη*.

Δεν το θέλω αυτό. Δεν θέλω καμία σχέση με το Τεταρτημόριο των Ιππέων. Δεν έχω καμία όρεξη να πεθάνω. Θα προτιμούσα να είχα αποτύχει στις εισαγωγικές εξετάσεις του Μπασγκάιαθ και να μην είχα πάει κατευθείαν στον στρατό με την πλειοψηφία των στρατευμένων. Όμως *μπορώ* να σηκώσω τον σάκο μου και *θα καταφέρω* να φροντίσω τον εαυτό μου.

«Ω, Βάιολετ». Ανήσυχα καστανά μάτια με κοιτάζουν και δυνατά χέρια με πιάνουν από τους ώμους.

«Γεια σου, Μίρα». Χαμογελάω αχνά. Μπορεί να ήρθε για να με αποχαιρετήσει, αλλά χαίρομαι που βλέπω την αδελφή μου την οποία έχω να δω χρόνια.

Το βλέμμα της γλυκαίνει και τα δάχτυλά της σφίγγουν τους ώμους μου, σαν να θέλει να με πάρει αγκαλιά, αλλά κάνει πίσω και στέκεται δίπλα μου γυρίζοντας στη μητέρα μας. «Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό».

«Έγινε ήδη». Η μαμά σηκώνει τους ώμους και η εφαρμοστή μαύρη στολή της τσαλακώνεται λίγο με την κίνηση.

Ξεφυσάω. Αποκλείεται να τη γλιτώσω. Όχι ότι θα έπρεπε ποτέ να περιμένω, ή έστω να ελπίζω, ευσπλαχνία από μια γυναίκα που φημίζεται για τη σκληρότητά της.

«Να ξεγίνει τότε», λέει η Μίρα βράζοντας από θυμό. «Εκπαιδεύεται όλη της τη ζωή για γραφέας. Όχι για υπεύτρια».

«Σίγουρα δεν είναι σαν εσένα. Έτσι δεν είναι, υπολογαχέ Σόρενγκεϊλ;» Η μαμά πλέκει τα χέρια της πάνω στη γυαλιστερή επιφάνεια του γραφείου της και σηκώνεται κοιτώντας μας εξεταστικά, με μάτια σχιστά, σαν των δράκων που είναι σκαλισμένοι στα πελώρια πόδια του επίπλου. Δεν χρειάζομαι το απαγορευμένο χάρισμα να διαβάζω το μυαλό για να ξέρω τι βλέπει.

Στα είκοσι έξι της χρόνια, η Μίρα είναι η νεότερη εκδοχή της μητέρας μας. Είναι ψηλή, γυμνασμένη από τα χρόνια της ξιφασκίας και τις εκατοντάδες ώρες στη ράχη του δράκου της. Το δέρμα της στην κυριολεξία λάμπει από υγεία και τα χρυσοκάστανα μαλλιά της είναι κομμένα πολύ κοντά, όπως ακριβώς της μαμάς. Αλλά εκτός από την εξωτερική εμφάνιση, έχει την ίδια αλαζονεία, την ακλόνητη πίστη ότι ανήκει στους ουρανούς. Είναι υπεύτρια μέχρι το μεδούλι.

Είναι όλα όσα δεν είμαι εγώ και η αποδοκιμασία στον τρόπο που κουνάνει το κεφάλι της η μαμά δείχνει ότι συμφωνεί. Είμαι πολύ κοντή. Είμαι πολύ εύθραυστη. Οι καμπύλες που έχω θα έπρεπε να είναι μύες και το σώμα μου ο προδότης με κάνει εξευτελιστικά ευάλωτη.

Η μαμά μάς πλησιάζει και οι γυαλιστερές μαύρες μπότες της αστράφτουν στα μαγικά φώτα που τρεμοπαίζουν στις απλίκες. Πιάνει τη μακριά πλεξούδα μου, κοιτάζει περιφρονητικά τις καστανές τούφες που έχουν αρχίσει να ξεθωριάζουν, αποκτώντας μια μεταλλική, ασημένια απόχρωση, στο κομμάτι ακριβώς πάνω από τους ώμους μου και μετά την αφήνει. «Χλωμό δέρμα, χλωμά μάτια, χλωμά μαλλιά». Το βλέμμα της εξαφανίζει κάθε αυτοπεποίθηση που μπορεί να νιώθω. «Είναι λες κι εκείνος ο πυρετός σου έκλεψε μαζί με τη δύναμη και όλο το χρώμα». Μια θλίψη περνάει από τα μάτια της και τα φρύδια της σμίγουν. «Του είπα να μη σε πηγαίνει σε εκείνη τη βιβλιοθήκη».

Δεν είναι η πρώτη φορά που την ακούω να καταριέται την αρρώστια που παραλίγο να τη σκοτώσει όταν ήταν έγκυος σε εμένα ή τη βιβλιοθήκη που ο μπαμπάς έκανε δεύτερο σπίτι μου μόλις εκείνη διορίστηκε εδώ, στο Μπασγκάιαθ, ως καθηγήτρια και εκείνος ως γραφέας.

«Δατρεύω εκείνη τη βιβλιοθήκη», λέω. Έχει περάσει πάνω από ένας χρόνος από τότε που η καρδιά του τον πρόδωσε και τα Αρχεία είναι το μόνο μέρος όπου νιώθω άνετα σε αυτό το γιγάντιο κάστρο, το μόνο μέρος όπου αισθάνομαι ακόμα την παρουσία του πατέρα μου.

«Μιλάς σαν κόρη γραφέα», λέει ήρεμα η μαμά και για μια στιγμή βλέπω τη γυναίκα που ήταν όσο ζούσε ο μπαμπάς. Πιο μειλίχια. Πιο ευγενική... τουλάχιστον για την οικογένειά της.

«Είμαι κόρη γραφέα». Η πλάτη μου με πονάει αφόρητα, γι' αυτό αφήνω τον σάκο να γλιστρήσει από τους ώμους μου στο πάτωμα και παίρνω την πρώτη βαθιά ανάσα από την ώρα που βγήκα από το δωμάτιό μου.

Η μαμά ανοιγοκλείνει τα μάτια κι εκείνη η μελιχχια γυναίκα εξαφανίζεται, αφήνοντας πίσω της μόνο τη στρατηγό. «Είσαι κόρη ιππεύτριας, είσαι είκοσι ενός ετών και σήμερα είναι η Ημέρα Στρατολόγησης. Σε άφησα να ολοκληρώσεις τις σπουδές σου, αλλά όπως σου είπα την περασμένη άνοιξη, δεν πρόκειται να αφήσω δικό μου παιδί να μπει στο Τεταρτημόριο των Γραφών, Βάιολετ».

«Επειδή οι γραφείς είναι κατώτεροι από τους ιππείς;» μουγκρίζω ξέροντας πολύ καλά ότι οι ιππείς είναι η κορυφή της κοινωνικής και στρατιωτικής ιεραρχίας. Βοηθάει βέβαια και το ότι οι δράκοι τους καίνε κόσμο για την πλάκα τους.

«Ναι!» Το συνηθισμένο ψύχραιμο προσωπείο της εξαφανίζεται. «Κι αν τολήσεις να διασχίσεις το τούνελ προς το Τεταρτημόριο των Γραφών σήμερα, θα σε αρπάξω απ' αυτή τη γελοία πλεξούδα και θα σε βάλω εγώ η ίδια στο παραπέτο».

Το στομάχι μου ανακατεύεται.

«Ο μπαμπάς δεν θα το ήθελε αυτό!» φωνάζει η Μίρα κατακόκκινη από θυμό.

«Αγαπούσα τον πατέρα σας, αλλά τώρα είναι νεκρός», απαντάει η μαμά σαν να λέει το δελτίο καιρού. «Δεν νομίζω πως θέλει και πολλά πια».

Μου κόβεται η ανάσα, αλλά κρατάω το στόμα μου κλειστό. Ο τσακωμός δεν θα με βγάλει πουθενά. Ποτέ δεν άκουγε τίποτε απ' όσα έλεγα και η σημερινή μέρα δεν αποτελεί εξαίρεση.

«Το να στείλεις τη Βάιολετ στο Τεταρτημόριο των Ιππέων ισοδυναμεί με θανατική ποινή». Προφανώς η Μίρα δεν έχει τελειώσει με τον τσακωμό. Η Μίρα ποτέ δεν τελειώνει τους τσακωμούς με τη μαμά και το εκνευριστικό είναι ότι η μαμά πάντα τη σεβόταν γι' αυτό. Διπλά μέτρα και σταθμά. «Δεν είναι αρκετά δυνατή, μαμά! Έχει ήδη σπάσει το χέρι της μία φορά φέτος, παθαίνει ένα διάστρεμμα κάθε δεκαπέντε μέρες και δεν είναι αρκετά ψηλή για να ανέβει σε κάποιον δράκο αρκετά μεγάλο που θα την κρατήσει ζωντανή σε μια μάχη».

«Σοβαρά τώρα, Μίρα;» Τι. Στον. Διάολο. Σφίγγω τόσο πολύ τις γροθιές μου, που τα νύχια μου μπήγονται στις παλάμες μου. Ξέρω πολύ καλά ότι οι πιθανότητες να επιβιώσω είναι απειροελάχιστες. Αλλά το να ακούω την αδελφή μου να απαριθμεί τα ελαττώματά μου είναι κάτι εντελώς διαφορετικό. «Με αποκαλείς αδύναμη;»

«Όχι». Η Μίρα μου σφίγγει το χέρι. «Απλώς... εύθραυστη».

«Το ίδιο είναι». Οι δράκοι δεν συνδέονται με *εύθραυστες* γυναίκες. Τις αποτεφρώνουν.

«Εντάξει λοιπόν, είναι μικροκαμωμένη». Η μαμά με κοιτάζει από την κορυφή ως τα νύχια με βλέμμα που αποδοκιμάζει τη φαρδιά ιβουάρ τουνίκ με τη ζώνη και το ασορτί παντελόνι που διάλεξα σήμερα το πρωί για την ενδεχόμενη εκτέλεσή μου.

Ρουθουνίζω. «Μιλάμε για τα κουσούρια μου τώρα;»

«Ποτέ δεν είπα ότι ήταν κουσούρι». Η μαμά γυρίζει στην αδελφή μου. «Μίρα, η Βάιολετ βιώνει περισσότερο πόνο μέχρι το μεσημεριανό απ' ό,τι εσύ σε μια ολόκληρη εβδομάδα. Αν κάποιος από τα παιδιά μου μπορεί να επιβιώσει στο Τεταρτημόριο των Ιππέων, είναι αυτή».

Σηκώνω τα φρύδια. Αυτό ακούστηκε σαν κομπλιμέντο, αλλά με τη μαμά δεν είμαι ποτέ σίγουρη.

«Πόσοι υποψήφιοι ιππείς πεθαίνουν την Ημέρα Στρατολόγησης, μαμά; Σαράντα; Πενήντα; Τόσο πολύ ανυπομονείς να θάψεις κι άλλο παιδί;» ρωτάει η Μίρα βράζοντας από θυμό.

Μορφάζω. Η θερμοκρασία στο δωμάτιο πέφτει κατακόρυφα χάρη στο μαγικό χάρισμα χειρισμού καταιγίδας που αντλεί η μαμά από τον δράκο της Άιμισρ.

Το στήθος μου σφίγγεται στην ανάμνηση του αδελφού μου. Κανείς δεν έχει τολμήσει να αναφέρει τον Μπρέναν ή τον δράκο του πέντε χρόνια, από τότε που πέθαναν πολεμώντας στην επανάσταση του Τίρεντορ στον νότο. Η μαμά ανέχεται εμένα και σέβεται τη Μίρα, αλλά λάτρευε τον Μπρέναν.

Το ίδιο και ο μπαμπάς. Οι πόνοι στο στήθος του ξεκίνησαν ακριβώς μετά τον θάνατο του Μπρέναν.

Η μαμά σφίγγεται και κοιτάζει απειλητικά τη Μίρα.

Η αδελφή μου ξεροκαταπίνει, αλλά δεν υποχωρεί.

«Μαμά», αρχίζω να λέω. «Δεν εννοούσε...»

«Βγες. Έξω. Υπολογαγέ». Τα λόγια της μαμάς θολώνουν τον αέρα στο παγωμένο γραφείο. «Πριν σε δηλώσω αδικαιολόγητα απούσα από τη μονάδα σου».

Η Μίρα ισιώνει την πλάτη, γνέφει κοφτά, κάνει μεταβολή με στρατιωτική ακρίβεια και βαδίζει προς την πόρτα δίχως άλλη λέξη, αρπάζοντας έναν μικρό σάκο καθώς βγαίνει.

Είναι η πρώτη φορά εδώ και μήνες που μένω μόνη με τη μαμά.

Τα μάτια της συναντούν τα δικά μου και η θερμοκρασία ανεβαίνει καθώς παίρνει μια βαθιά ανάσα. «Στις εισαγωγικές εξετάσεις πήρες τη μεγαλύτερη βαθμολογία στην ταχύτητα και την ευκινησία. Μια χαρά θα τα πας. Όλοι οι Σόρενγκεϊλ μια χαρά τα πάνε». Γλιστράει το χέρι της στο μάγουλό μου,

ίσα αγγίζοντας το δέρμα μου. «Μοιάζεις τόσο πολύ με τον πατέρα σου», ψιθυρίζει, αλλά αμέσως ξεροβήχει και κάνει μερικά βήματα πίσω.

Δυστυχώς δεν υπάρχει βραβείο συναισθηματικής νοημοσύνης.

«Για τα επόμενα τρία χρόνια δεν θα είμαι μητέρα σου», λέει πηγαίνοντας να καθίσει στην άκρη του γραφείου της. «Ως στρατηγός του Μπα-σγκάιαθ, θα είμαι η ανώτερη αξιωματικός σου».

«Το ξέρω». Είναι το λιγότερο που με ανησυχεί εφόσον ούτε μέχρι τώρα ήταν μητέρα μου με τη γνωστή έννοια της λέξης.

«Και δεν θα έχεις ιδιαίτερη μεταχείριση μόνο και μόνο επειδή είσαι κόρη μου. Αν μη τι άλλο, θα σε πιέσουν περισσότερο για να αποδείξεις την αξία σου». Σηκώνει ένα φρύδι.

«Το γνωρίζω πολύ καλά». Ευτυχώς που έκανα προπόνηση με τον ταγματάρχη Γκίλστέντ τους τελευταίους μήνες, από τότε που η μαμά ανακοίνωσε την απόφασή της.

Αναστενάζει και χαμογελάει σφιγμένα. «Τότε λοιπόν θα σε δω στην Επιλογή, υποψήφια. Αν και θα είσαι πια δόκιμη μέχρι το ηλιοβασίλεμα, υποθέτω».

Η νεκρή.

Καμιά μας δεν το λέει αυτό.

«Καλή τύχη, υποψήφια Σόρενγκεϊλ». Πηγαίνει πίσω από το γραφείο της δείχνοντάς μου ότι είμαι ελεύθερη να φύγω.

«Ευχαριστώ, στρατηγέ». Φορτώνομαι τον σάκο μου και βγαίνω από το γραφείο της. Ένας φρουρός κλείνει την πόρτα πίσω μου.

«Είναι τελείως τρελή», λέει η Μίρα, που περιμένει στον διάδρομο ανάμεσα σε δύο φρουρούς.

«Θα της πουν ότι το είπες αυτό».

«Δες και δεν το ξέρουν ήδη», λέει σφιγμένα. «Πάμε. Έχουμε μόνο μία ώρα πριν παρουσιαστούν οι υποψήφιοι και είδα χιλιάδες να περιμένουν έξω από τις πύλες την ώρα που ερχόμουν». Ανεβαίνει την πέτρινη σκάλα και διασχίζει τους διαδρόμους που οδηγούν στο δωμάτιό μου.

Δηλαδή... ήταν το δωμάτιό μου.

Μέσα στη μισή ώρα που έλειψα όλα τα προσωπικά μου αντικείμενα έχουν τοποθετηθεί σε κούτες, που τώρα είναι στοιβαγμένες στη γωνία. Το στομάχι μου ανακατεύεται. Η μαμά έβαλε ολόκληρη τη ζωή μου σε κούτες.

«Πρέπει να παραδεχτώ ότι είναι πολύ γρήγορη», μουρμουρίζει η Μίρα γυρίζοντας σε εμένα. «Είχα την ελπίδα ότι θα την έπειθα να αλλάξει γνώμη. Κανονικά δεν έπρεπε να πας στο Τεταρτημόριο των Ιππέων».

«Το είπες». Την κοιτάζω σηκώνοντας ένα φρύδι. «Πολλές φορές».

«Συγγνώμη». Γονατίζει στο πάτωμα και αρχίζει να αδειάζει τον σάκο της.

«Τι κάνεις;»

«Αυτό που έκανε για μένα ο Μπρέναν», λέει απαλά και η θλίψη φράζει τον λαιμό μου. «Ξέρεις να χρησιμοποιείς σπαθί;»

Κουνάω αρνητικά το κεφάλι μου. «Είναι πολύ βαρύ. Όμως είμαι σβέλτη με τα σιλιέτα». Πολύ σβέλτη. Αστραπιαία σβέλτη. Ό,τι μου λείπει σε δύναμη το αντισταθμίζω με τη σβελτάδα.

«Το φαντάστηκα. Ωραία. Τώρα άσε τον σάκο σου και βγάλε αυτές τις φριχτές μπότες». Ψαχουλεύει μέσα στα αντικείμενα που έφερε και μου δίνει ένα καινούριο ζευγάρι μπότες και μια μαύρη στολή. «Βάλε αυτά».

«Τι κακό έχουν τα πράγματα που πήρα;» ρωτάω, αλλά αφήνω τον σάκο μου στο πάτωμα. Η Μίρα τον ανοίγει αμέσως και βγάζει από μέσα όλα όσα είχα πακετάρει με τόση φροντίδα. «Μίρα! Μου πήρε όλη νύχτα να πακετάρω!»

«Κουβαλάς πάρα πολλά και οι μπότες σου είναι παγίδα θανάτου. Σίγουρα θα γλιστρήσεις από το παραπέτο με αυτές τις λείες σόλες. Έβαλα να σου φτιάξουν ένα ζευγάρι μπότες ιππασίας με λαστιχένιο πάτο για κάθε περίπτωση, κι αυτή, αγαπημένη μου Βάιολετ, είναι η χειρότερη». Βιβλία αρχίζουν να εκσφενδονίζονται δίπλα στις κούτες.

«Ει, επιτρέπεται να πάρω μόνο όσα μπορώ να κουβαλήσω και τα θέλω αυτά!» Ορμάω να της πάρω το επόμενο βιβλίο προτού προλάβει να το πετάξει και ίσα που καταφέρνω να σώσω το αγαπημένο μου με τους μύθους.

«Είσαι διατεθειμένη να πεθάνεις γι' αυτό;» ρωτάει κοιτώντας με βλοσυρά.

«Μπορώ να το κουβαλήσω!» Όλο αυτό είναι λάθος. Ήθελα να αφιερώσω τη ζωή μου στα βιβλία, όχι να τα πετάω σε μια γωνιά για να ελαφρύνω τον σάκο μου.

«Όχι. Δεν μπορείς. Ο σάκος σου ζυγίζει όσο το ένα τρίτο του βάρους σου, το παραπέτο δεν έχει πλάτος ούτε μισό μέτρο, βρίσκεται εξήντα μέτρα πάνω από το έδαφος και την τελευταία φορά που κοίταξα ερχόταν καταιγίδα. Δεν πρόκειται να σου δώσουν αναβολή λόγω βροχής, μόνο και μόνο επειδή η γέφυρα μπορεί να γλιστράει λίγο, αδελοφούλα. Θα πέσεις. Θα πεθάνεις. Θα μ' ακούσεις λοιπόν; Ή θα βρεθείς στον αυριανό κατάλογο των νεκρών με τους άλλους υποψήφιους που θα πεθάνουν;» Δεν υπάρχει ίχνος της μεγάλης αδελφής μου στην υπεύτρια που στέκεται μπροστά μου. Αυτή η γυναίκα είναι εύστροφη, έξυπνη και λίγο σκληρόκαρδη. Αυτή είναι η γυναίκα που επιβίωσε τρία χρόνια αποκτώντας μόνο ένα σημάδι, αυτό που της έκανε ο ίδιος ο δράκος της στην Επιλογή. «Διότι αυτό θα γίνεις. Ακόμα μια ταφόπλακα. Ακόμα ένα όνομα χαραγμένο στην πέτρα. Πέτα τα βιβλία».

«Αυτό μου το έδωσε ο μπαμπάς», μουρμουρίζω σφίγγοντας το βιβλίο στο στήθος μου. Μπορεί να είναι παιδικό, απλώς μερικές ιστορίες που μας προειδοποιούν για τη γοητεία της μαγείας ή τους δράκους, αλλά είναι το μόνο που μου έχει απομείνει.

Η Μίρα αναστενάζει. «Είναι εκείνο το παλιό βιβλίο με τους μύθους για τους βέρμιν και τους γουίβερν τους; Δεν το έχεις διαβάσει ήδη χίλιες φορές;»

«Ίσως και περισσότερες», παραδέχομαι. «Και είναι βένιν, όχι βέρμιν».

«Ο μπαμπάς και οι αλληγορίες του», λέει. «Απλώς μην προσπαθήσεις να χρησιμοποιήσεις μαγεία πριν συνδεθείς με κάποιον δράκο και τα τέρατα με τα κόκκινα μάτια και τους δίποδους δράκους τους δεν θα κρυφτούν κάτω από το κρεβάτι σου για να σε αρπάξουν και να σε πάνε στον μοχθηρό στρατό τους». Βγάζει από τον σάκο μου το τελευταίο βιβλίο και μου το δίνει. «Πέτα τα βιβλία. Ο μπαμπάς δεν μπορεί να σε σώσει. Προσπάθησε. Κι εγώ προσπάθησα. Διάλεξε, Βάιολετ. Θα πεθάνεις σαν γραφέας; Ή θα ζήσεις σαν ιππεύτρια;»

Κοιτάζω τα βιβλία στα χέρια μου και κάνω την επιλογή μου. «Είσαι πολύ σπαστικιά». Αφήνω τους μύθους στη γωνία, αλλά κρατάω το άλλο βιβλίο και γυρίζω στην αδελφή μου.

«Μια σπαστικιά που θα σε κρατήσει ζωντανή. Αυτό τι λέει;» ρωτάει.

«Πώς να σκοτώνεις κόσμο». Της το δίνω πίσω.

Ένα χαμόγελο απλώνεται αργά στο πρόσωπό της. «Ωραία. Αυτό μπορείς να το κρατήσεις. Τώρα ντύσου όσο εγώ θα ξεδιαλύνω το υπόλοιπο χάος. Η καμπάνα χτυπάει ψηλά από πάνω μας. Έχουμε ακόμα σαράντα πέντε λεπτά».

Ντύνομαι στα γρήγορα, αλλά όλα μου φαίνονται σαν να ανήκουν σε κάποιον άλλο, παρόλο που προφανώς είναι ραμμένα στο μέγεθός μου. Αντί για την τουνίκ και τη φαρδιά παντελόνα μου τώρα φοράω μια στενή μαύρη μακρυμάνικη μπλούζα και ένα δερμάτινο παντελόνι που αγκαλιάζει τις καμπύλες μου. Πάνω από την μπλούζα, η Μίρα μού δένει έναν κορσέ που μοιάζει με γιλέκο.

«Έτσι δεν θα σε γδέρνει», εξηγεί.

«Είναι σαν τη στολή που φοράνε οι ιππείς στη μάχη». Πρέπει να παραδεχτώ ότι τα ρούχα είναι γαμάτα, παρόλο που νιώθω μεγάλη υποκρίτρια. *Θεούλη μου, συμβαίνει στ' αλήθεια.*

«Ακριβώς, διότι αυτό κάνεις. Πας στη μάχη».

Το γιλέκο, που είναι φτιαγμένο από δέρμα και ένα άλλο παράξενο υλικό, με καλύπτει από τον λαιμό μέχρι τη μέση, περνάει γύρω από τα στήθη μου και σταυρώνει πάνω από τους ώμους μου. Αγγίζω τις κρυφές θήκες που είναι ραμμένες διαγώνια στον θώρακα.

«Για τα στιλέτα σου».

«Μόνο τέσσερα έχω». Τα παίρνω από τον σωρό με τα υπόλοιπα αντικείμενα στο πάτωμα.

«Θα κερδίσεις κι άλλα».

Βάζω τα στιλέτα στις θήκες τους, τα ίδια τα πλευρά μου έχουν γίνει όπλα. Το σχέδιο είναι καταπληκτικό. Με διευκολύνει να βγάλω τις λεπίδες από τις θήκες στα πλευρά και στους μηρούς μου.

Κοιτάζομαι στον καθρέφτη και δυσκολεύομαι να αναγνωρίσω τον εαυτό μου. Μοιάζω με ιππεύτρια. Ακόμα νιώθω γραφέας.

Λίγα λεπτά αργότερα, τα μισά από τα πράγματα που είχα πακετάρει είναι μέσα στις κούτες. Η Μίρα έχει ξαναφτιάξει τον σάκο μου πετώντας οτιδήποτε της φάνηκε περιττό καθώς και σχεδόν όλα τα αντικείμενα συναισθηματικής αξίας ενώ ταυτόχρονα μου δίνει συμβουλές για να επιβιώσω στο τεταρτημόριο. Και μετά με ξαφνιάζει κάνοντας το πιο συναισθηματικό πράγμα – μου λέει να καθίσω ανάμεσα στα γόνατά της για να πλέξει τα μαλλιά μου σε στεφάνι.

Νιώθω πάλι σαν παιδί αντί μεγάλη γυναίκα, αλλά το κάνω.

«Τι είναι αυτό;» Αγγίζω το υλικό πάνω στην καρδιά μου και το ξύνω με το νύχι μου.

«Κάτι που σχεδίασα», εξηγεί τραβώντας με δύναμη τις τούφες για να πλέξει σφιχτά την πλεξούδα μου πάνω στο κρανίο μου. «Ζήτησα να το φτιάξουν με φολίδες του Τάιν ειδικά για σένα. Φρόντισε να το προσέχεις λοιπόν».

«Φολίδες δράκου;» Τινάζω απότομα το κεφάλι μου πίσω και την κοιτάζω. «Πώς; Ο Τάιν είναι πελώριος».

«Τυχαίνει να γνωρίζω έναν ιππέα με μαγικό χάρισμα να μικραίνει τα μεγάλα πράγματα». Ένα πονηρό χαμόγελο σχηματίζεται στα χείλη της. «Και να μεγαλώνει πολύ... τα μικροσκοπικά».

Ανοιγοκλείνω τα μάτια. Η Μίρα ήταν πάντα πολύ πιο ομιλητική για τους άντρες της απ' ό,τι εγώ... για τους δύο που είχα. «Δηλαδή, πόσο πολύ τα μεγαλώνει;»

Γελάει και τραβάει την πλεξούδα μου. «Γύρνα μπροστά. Έπρεπε να είχες κόψει τα μαλλιά σου». Συνεχίζει να πλέκει τραβώντας δυνατά τις τούφες. «Θα είναι εμπόδιο στις πυγμαχίες και στη μάχη, για να μην πω και τεράστιος στόχος. Κανείς άλλος δεν έχει μαλλιά τόσο ασημένια και είσαι ήδη στόχος».

«Ξέρεις πολύ καλά ότι η φυσική χρωστική ουσία χάνεται σταδιακά ανεξάρτητα από το μήκος». Το ίδιο χλωμά είναι και τα μάτια μου, ένα ανοιχτό καστανό με γαλάζιες και κιτρινωπές ανταύγειες που φαίνεται να μην

προτιμούν κανένα από τα δύο χρώματα. «Εκτός αυτού, αν εξαιρέσουμε το παράξενο χρώμα τους, τα μαλλιά μου είναι το μοναδικό υγιές πράγμα πάνω μου. Αν τα έκοβα, θα ένιωθα ότι τιμωρώ το σώμα μου που επιτέλους κάνει κάτι καλά. Άλλωστε δεν νιώθω την ανάγκη να κρύβω αυτό που είμαι».

«Δεν το κρύβεις». Η Μίρα τραβάει την πλεξούδα μου τραβώντας μαζί και το κεφάλι μου και τα μάτια μας συναντιούνται. «Είσαι η πιο έξυπνη γυναίκα που ξέρω. Μην το ξεχνάς αυτό. Το καλύτερο όπλο σου είναι το μυαλό σου. Ξεγέλασέ τους, Βάιολετ. Μ' ακούς;»

Γνέφω καταφατικά και χαλαρώνει το χέρι της. Τελειώνει την πλεξούδα και με σηκώνει όρθια συνεχίζοντας να στριμύχνει γνώσεις ετών σε δεκαπέντε βιαστικά λεπτά, χωρίς να παίρνει ανάσα.

«Να είσαι παρατηρητική. Μπορείς να είσαι ήσυχη, αλλά, για το καλό σου, φρόντισε να παρατηρείς τα πάντα και τους πάντες γύρω σου. Διάβασες τον Κώδικα;»

«Αρκετές φορές». Οι κανόνες για το Τεταρτημόριο των Ιππέων είναι ελάχιστοι συγκριτικά με αυτούς των άλλων τμημάτων. Ίσως επειδή οι ιππείς δεν είναι και τόσο υπάκουοι.

«Ωραία. Άρα ξέρεις ότι ένας ιππέας μπορεί να σε σκοτώσει οποιαδήποτε στιγμή και οι αδίστακτοι δόκιμοι θα *προσπαθήσουν*. Όσο λιγότεροι είναι οι δόκιμοι, τόσο μεγαλύτερες είναι οι πιθανότητες στην Επιλογή. Οι δράκοι που θέλουν να συνδεθούν δεν φτάνουν ποτέ για όλους και ούτως ή άλλως όποιος είναι αρκετά χαζός για να σκοτωθεί δεν θεωρείται άξιος να έχει δράκο».

«Εκτός απ' όταν κοιμάται. Είναι κακούργημα να επιτίθεσαι σε κάποιον δόκιμο που κοιμάται. Άρθρο τρία...»

«Ναι, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι τη νύχτα είσαι ασφαλής. Να κοιμάσαι με αυτό αν μπορείς». Χτυπάει τον κορσέ μου.

«Η μαύρη στολή ιππέα είναι κάτι που κανονικά κερδίζεις. Είσαι σίγουρη ότι δεν πρέπει να φορέσω την τουνίκ μου σήμερα;» Περνάω τα χέρια μου πάνω από το δέρμα.

«Ο αέρας στο παραπέτο θα φουσκώσει το ύφασμα που περισσεύει σαν πανί». Μου δίνει τον πολύ πιο ελαφρύ σάκο μου. «Όσο πιο στενά είναι τα ρούχα σου, τόσο καλύτερα θα είσαι εκεί πάνω, όπως και στο ρινγκ όταν ξεκινήσεις πυγμαχία. Να φοράς την πανοπλία κάθε ώρα και στιγμή. Να έχεις τα στιλέτα πάνω σου *κάθε ώρα και στιγμή*». Δείχνει τις θήκες στους μηρούς της.

«Μπορεί να πουν ότι δεν τα κέρδισα».

«Είσαι μια Σόρενγκεϊλ», απαντάει, λες και αυτή η απάντηση είναι αρκετή. «Να μη σε νοιάζει τι λένε».

«Και δεν νομίζεις ότι οι φολίδες δράκου είναι απατεωνιά;»

«Δεν υπάρχουν απατεωνιές από την ώρα που θα ανέβεις στον πυργίσκο. Υπάρχει μόνο επιβίωση και θάνατος». Η καμπάνα χτυπάει – έχουν μείνει μόνο τριάντα λεπτά. Η Μίρα ξεροκαταπίνει. «Πλησιάζει η ώρα. Είσαι έτοιμη;»

«Όχι».

«Ούτε κι εγώ ήμουν». Χαμογελάει μελαγχολικά. «Και εκπαιδευόμουν όλη μου τη ζωή γι' αυτό».

«Δεν θα πεθάνω σήμερα». Περνάω τον σάκο μου στους ώμους μου και αναπνέω λίγο πιο καλά απ' ό,τι το πρωί. Είναι πολύ πιο ελαφρύς.

Οι διάδρομοι του κεντρικού διοικητικού τμήματος του κάστρου είναι απόκοσμα ήσυχοι καθώς κατεβαίνουμε τις διάφορες σκάλες, αλλά ο θόρυβος έξω αυξάνεται όλο και περισσότερο. Από τα παράθυρα βλέπω χιλιάδες υποψήφιους να αγκαλιάζουν και να αποχαιρετούν τα αγαπημένα τους πρόσωπα στα χλοερά χωράφια, ακριβώς κάτω από την κεντρική πύλη. Κάθε χρόνο βλέπω ότι οι περισσότερες οικογένειες μένουν με τους υποψήφιους μέχρι να χτυπήσει για τελευταία φορά η καμπάνα. Οι τέσσερις δρόμοι που οδηγούν στο κάστρο είναι γεμάτοι άλογα και άμαξες, ειδικά εκεί που διασταυρώνονται μπροστά στη σχολή, αλλά αυτό που με αγχώνει είναι οι άδαιοι δρόμοι στις παρυφές των χωραφιών.

Αυτοί είναι για τα πτώματα.

Ακριβώς πριν βγούμε στο προαύλιο, η Μίρα σταματάει.

«Τι συμβ... Ουφ». Με τραβάει πάνω στο στήθος της και με αγκαλιάζει σφιχτά εδώ που δεν μας βλέπει κανείς.

«Σ' αγαπώ, Βάιολετ. Να θυμάσαι όσα σου είπα. Μη γίνεις άλλο ένα όνομα στον κατάλογο των νεκρών». Ακούω τη φωνή της να τρέμει και τυλίγω σφιχτά τα χέρια μου γύρω της.

«Καλά θα είμαι», υπόσχομαι.

Γνέφει καταφατικά και το πιγούνι της χτυπάει στο κεφάλι μου. «Το ξέρω. Πάμε».

Είναι το μόνο που λέει πριν με αφήσει και πάει προς το κατάμεστο προαύλιο, μπροστά στην κεντρική πύλη του κάστρου. Καθηγητές, διοικητές, ακόμα και η μητέρα μας είναι συγκεντρωμένοι εκεί, περιμένοντας το χαοτικό πλήθος έξω από τα τείχη να περάσει μέσα με τάξη. Απ' όλες τις πόρτες της στρατιωτικής σχολής, η κεντρική πύλη είναι η μοναδική που δεν θα περάσει κανένας δόκιμος σήμερα, διότι κάθε τεταρτημόριο έχει τη δική του είσοδο και τις δικές του εγκαταστάσεις. Διάολε, οι ιππείς έχουν ακόμα και δικό τους φρούριο. Φιγουρατζήδες.

Ακολουθώ τη Μίρα και την προλαβαίνω με μερικές γρήγορες δρασκειλιές.

«Βρες τον Ντέιν Έιτος», μου λέει καθώς διασχίζουμε το προαύλιο προς την ανοιχτή πύλη.

«Τον Ντέιν;» Χαμογελάω στη σκέψη ότι θα ξαναδώ τον Ντέιν και η καρδιά μου σκιρτάει. Πάει ένας χρόνος τώρα και μου έχουν λείψει τα ζεστά καστανά μάτια του και το γέλιο του, ο τρόπος που μοιάζει να γελάει μαζί και όλο του το σώμα. Μου έχουν λείψει η φιλία μας και οι στιγμές που πίστευα ότι μπορεί να εξελισσόταν σε κάτι περισσότερο υπό τις κατάλληλες συνθήκες. Μου έχει λείψει ο τρόπος που με κοιτάζει, σαν να είμαι κάποια που αξίζει να παρατηρείς. Μου έχει λείψει... αυτός.

«Έχουν περάσει μόνο τρία χρόνια από τότε που έφυγα από το τεταρτημόριο, αλλά, απ' ό,τι ακούω, τα πηγαίνει καλά και θα σε προστατέψει. Μη χαμογελάς έτσι», με μαλώνει η Μίρα. «Θα γίνει δευτεροετής». Μου κουνάει το δάχτυλο. «Μην μπλέξεις με δευτεροετείς. Αν θες να πηδηχτείς, και πρέπει να το κάνεις συχνά» —σηκώνει τα φρύδια της— «εφόσον δεν ξέρεις τι σου ζημερώνει αύριο, να το κάνεις με κάποιον της δικής σου χρονιάς. Είναι φριχτό να σε κουτσομπολεύουν λέγοντας ότι περνάς από κρεβάτια για να προστατεύεσαι».

«Άρα μπορώ να κοιμηθώ με όποιον πρωτοετή θέλω», λέω χαμογελώντας. «Αλλά όχι με δευτεροετείς και τριτοετείς».

«Ακριβώς». Μου κλείνει το μάτι.

Περνάμε τις πύλες του κάστρου και μπαίνουμε στο οργανωμένο χάος.

Οι έξι επαρχίες του Ναβάρ έχουν στείλει τους φετινούς υποψήφιους για στρατιωτική θητεία. Κάποιοι είναι εθελοντές. Άλλοι εκτίουν εδώ την ποινή τους. Οι περισσότεροι έχουν επιστρατευθεί. Το μόνο που έχουμε όλοι κοινό εδώ στο Μπασγκάιαθ είναι ότι περάσαμε τις εισαγωγικές εξετάσεις —τόσο τις γραπτές όσο και ένα τεστ ταχύτητας που ακόμα δεν μπορώ να πιστέψω ότι πέρασα—, που σημαίνει ότι τουλάχιστον δεν θα καταλήξουμε θηράματα στην πρώτη γραμμή του πεζικού.

Η ατμόσφαιρα είναι τεταμένη από την προσμονή καθώς η Μίρα με οδηγεί από το φθαρμένο πλακόστρωτο μονοπάτι στον νότιο πυργίσκο. Το κεντρικό κτίριο της σχολής είναι χτισμένο στην πλαγιά του όρους Μπασγκάιαθ και μοιάζει σαν να ξεκόλλησε από έναν βράχο της κορυφής του. Το πελώριο εντυπωσιακό κτίσμα με τους πανύψηλους προμαχώνες, που προστατεύουν το κάστρο και τα καμπαναριά στις τέσσερις γωνίες, δεσπόζει πάνω από τους αγχωμένους, ανυπόμονους υποψήφιους και τους δακρυσμένους συγγενείς τους.

Οι υποψήφιοι μετακινούνται και στοιχίζονται κάτω από τον βόρειο πυργίσκο — την είσοδο του Τεταρτημόριου των Πεζικάριων. Κάποιοι κατευθύνονται προς την πύλη πίσω μας — προς το Τεταρτημόριο των Θεραπευτών,

που βρίσκεται στο νότιο άκρο της σχολής. Νιώθω στο στήθος μου ένα τσίμπημα ζήλιας όταν βλέπω μερικούς να μπαίνουν στο κεντρικό τούνελ που οδηγεί στα Αρχεία στο υπόγειο του κάστρου, για να γραφτούν στο Τεταρτημόριο των Γραφών.

Η είσοδος για το Τεταρτημόριο των Ιππέων είναι απλώς μια οχυρωμένη πόρτα στη βάση του κάστρου, ακριβώς όπως του πεζικού στον βορρά. Αλλά ενώ οι υποψήφιοι του πεζικού μπορούν να μπουν απευθείας στο τεταρτημόριο που βρίσκεται στο ισόγειο, εμείς οι υποψήφιοι ιππείς πρέπει να ανέβουμε.

Στεκόμαστε με τη Μίρα στην ουρά με τους ιππείς που περιμένουν να περάσουν μέσα και κάνω το λάθος να κοιτάξω ψηλά.

Ψηλά πάνω από την κοιλάδα, με το ποτάμι που χωρίζει το κεντρικό κτίριο της σχολής από το ακόμα ψηλότερο και μεγαλύτερο κάστρο του Τεταρτημόριου των Ιππέων στη νότια κορυφογραμμή, είναι το παραπέτο, η πέτρινη γέφυρα η οποία τις επόμενες ώρες θα ξεχωρίσει τους υποψήφιους ιππείς από τους δόκιμους.

Δεν μπορώ να πιστέψω ότι ετοιμάζομαι να διασχίσω αυτό το πράμα.

«Και να φανταστείς ότι όλα αυτά τα χρόνια προετοιμαζόμουν για τις γραπτές εξετάσεις των γραφών». Η φωνή μου στάζει σαρκασμό. «Κανονικά θα έπρεπε να έκανα προπόνηση σε δοκό ισορροπίας».

Η Μίρα με αγνοεί καθώς η ουρά προχωράει και οι υποψήφιοι περνούν την πόρτα. «Πρόσεχε μη χάσεις την ισορροπία σου από τον αέρα».

Λίγο παρακάτω, μια γυναίκα κλαίει καθώς ο σύντροφός της την τραβάει από την αγκαλιά ενός νεαρού. Οι δύο γονείς βγαίνουν από την ουρά και απομακρύνονται δακρυσμένοι προς τους συγγενείς που έχουν γεμίσει τους δρόμους στην πλαγιά. Δεν υπάρχουν άλλοι γονείς μπροστά μας, μόνο μερικές δεκάδες υποψήφιοι που προχωρούν προς τους φρουρούς.

«Κράτα τα μάτια σου στις πέτρες μπροστά σου και μην κοιτάξεις κάτω», λέει η Μίρα σφιγμένα. «Έχε τα χέρια σου τεντωμένα για καλύτερη ισορροπία. Αν σου γλιστρήσει ο σάκος, πέτα τον. Καλύτερα να πέσει αυτός παρά εσύ».

Κοιτάζω πίσω μας την ουρά που έχει μεγαλώσει μέσα σε μερικά λεπτά. «Μήπως να αφήσω αυτούς να περάσουν πρώτοι;» ψιθυρίζω νιώθοντας τον πανικό να σφίγγει την καρδιά μου. Τι διάολο κάνω;

«Όχι», απαντάει η Μίρα. «Όσο περισσότερο περιμένεις σε εκείνα τα σκαλοπάτια» –δείχνει προς τον πύργο– «τόσο θα μεγαλώνει ο φόβος σου. Πέρνα το παραπέτο πριν σε κατακλύσει ο τρόμος».

Η ουρά κινείται και η καμπάνα χτυπάει πάλι. Έχει πάει οκτώ η ώρα.

Και όπως αναμενόταν, τα χιλιάδες άτομα πίσω μας έχουν χωριστεί στα

τεταρτημόρια που έχουν επιλέξει. Περιμένουν στις ουρές για να εγγραφούν και να ξεκινήσουν τη θητεία τους.

«Συγκεντρώσου», μου λέει η Μίρα και γυρίζω απότομα το κεφάλι μου μπροστά. «Μπορεί να σου ακουστεί σκληρό, αλλά μην ψάξεις για φιλίες εδώ, Βάιολετ. Κάνε συμμαχίες».

Μόνο δύο άτομα είναι μπροστά μας τώρα. Μια γυναίκα με γεμάτο σάκο, της οποίας τα ψηλά ζυγωματικά και το οβάλ πρόσωπο μου θυμίζουν την Αμάρι, τη βασίλισσα των θεών. Τα σκούρα καστανά μαλλιά της είναι πλεγμένα σε πολλές κοντές πλεξούδες, που ίσα που αγγίζουν το εξίσου σκούρο δέρμα του λαιμού της. Ο δεύτερος είναι ο μυώδης ξανθός νεαρός του οποίου η μητέρα έκλαιγε. Αυτός κουβαλάει ακόμα μεγαλύτερο σάκο.

Κοιτάζω μπροστά από το ζευγάρι το άτομο που καταγράφει τα ονόματα και τα μάτια μου γουρλώνουν. «Είναι;...» ψιθυρίζω.

Η Μίρα τον κοιτάζει και μουρμουρίζει μια βρισιά. «Παιδί αποστάτη; Ναι. Βλέπεις αυτό το γυαλιστερό σημάδι που ξεκινάει από τον καρπό του; Είναι σημάδι της επανάστασης».

Σηκώνω έκπληκτη τα φρύδια. Είχα ακούσει μόνο για το σημάδι που αφήνει ένας δράκος χρησιμοποιώντας μαγεία στο δέρμα του ιππέα με τον οποίο συνδέεται. Εκείνα τα σημάδια όμως αποτελούν σύμβολα τιμής και δύναμης και συνήθως έχουν τη μορφή του δράκου που τα έκανε. Αυτά τα σημάδια είναι σπείρες και γραμμές που μοιάζουν περισσότερο με προειδοποίηση παρά με δεσμό.

«Δράκος το έκανε αυτό;» ψιθυρίζω.

Η Μίρα γνέφει. «Η μαμά λέει ότι ο δράκος του στρατηγού Μέλγκρεν το έκανε σε όλους όταν εκτέλεσε τους γονείς τους, αλλά δεν ήθελε να μιλήσει άλλο για το θέμα. Τίποτα δεν είναι πιο αποτελεσματικό από το να τιμωρείς παιδιά για να αποθαρρύνεις άλλους γονείς από το να πράξουν προδοσία».

Φαίνεται... σκληρό, αλλά ο πρώτος κανόνας στο Μπασγκάιαθ είναι να μην αμφισβητείς ποτέ έναν δράκο. Έχουν το συνήθειο να κάνουν στάχτη οποιονδήποτε αυθαδιάζει.

«Τα περισσότερα παιδιά με σημάδια της επανάστασης είναι από το Τίρεντορ φυσικά, αλλά υπάρχουν και μερικά με γονείς προδότες από τις άλλες επαρχίες...» Ξαφνικά χλωμιάζει, αρπάζει τα λουριά του σάκου μου και με γυρίζει να την κοιτάξω. «Μόλις θυμήθηκα». Η φωνή της χαμηλώνει και σκύβω κοντά της με την καρδιά μου να βροντοχτυπάει ακούγοντας την αγωνία στον τόνο της. «Μείνε μακριά από τον Ζέιντεν Ράιερσον».

Μου κόβεται η ανάσα. Αυτό το όνομα...

«Τον γνωστό Ζέιντεν Ράιερσον», επιβεβαιώνει και ένας φόβος

τρεμοπαίζει στο βλέμμα της. «Είναι τριτοετής και να είσαι *σίγουρη* πως θα σε σκοτώσει αμέσως μόλις μάθει ποια είσαι».

«Ο πατέρας του ήταν ο Μεγάλος Προδότης. Ο *αρχηγός* της επανάστασης», λέω σιγανά. «Τι δουλειά έχει εδώ ο Ζέιντεν;»

«Όλα τα παιδιά των αρχηγών επιστρατεύτηκαν ως τιμωρία για τα εγκλήματα των γονιών τους», ψιθυρίζει η Μίρα τραβώντας με λίγο έξω από την ουρά. «Η μαμά μου είπε ότι δεν περίμεναν πως ο Ράιερσον θα κατάφερνε να περάσει το παραπέτο. Μετά πίστεψαν ότι θα τον σκότωνε κάποιος δόκιμος, αλλά μόλις τον διάλεξε ο δράκος του...» Κουνάει το κεφάλι της. «Δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα πια. Έχει γίνει αρχηγός πτέρυγας τώρα».

«Σαχλαμάρες», λέω βράζοντας από θυμό.

«Έχει ορκιστεί πίστη στο Ναβάρ, αλλά δεν νομίζω ότι αυτό θα τον εμποδίσει να σε σκοτώσει. Μόλις περάσεις το παραπέτο –διότι θα το περάσεις–, πήγαινε να βρεις τον Ντέιν. Θα σε βάλει στη διμοιρία του κι ας ελπίσουμε ότι θα είναι μακριά από τον Ράιερσον». Σφίγγει περισσότερο τα λουριά μου. «Μείνε. Μακριά. Του».

«Εντάξει». Γνέφω καταφατικά.

«Ο επόμενος», φωνάζει μια φωνή πίσω από το ξύλινο τραπέζι με τον κατάλογο του Τεταρτημόριου των Ιππέων. Ο σημαδεμένος ιππέας που δεν γνωρίζω κάθεται δίπλα σε έναν γραφέα που γνωρίζω και βλέπω τον λοχαγό Φιτζκίμπονς με το ρυτιδιασμένο πρόσωπο να ανασηκώνει τα ασημένια φρύδια του. «Βάιολετ Σόρενγκεϊλ;»

Γνέφω καταφατικά πιάνοντας την πένα για να γράψω το όνομά μου στην επόμενη άδεια γραμμή του χαρτιού.

«Νόμιζα πως θα πήγαινες στο Τεταρτημόριο των Γραφέων», λέει απαλά ο λοχαγός Φιτζκίμπονς.

Κοιτάζω με ζήλια την ιβουάρ τουνίκ του και δεν βρίσκω κάτι να απαντήσω.

«Η στρατηγός Σόρενγκεϊλ είχε διαφορετική γνώμη», απαντάει για μένα η Μίρα.

Θλίψη πλημμυρίζει τα μάτια του ηλικιωμένου άντρα. «Κρίμα. Είχες τόσες δυνατότητες».

«Μα τους θεούς», λέει ο ιππέας δίπλα στον λοχαγό Φιτζκίμπονς. «Είσαι η Μίρα Σόρενγκεϊλ;» Την κοιτάζει με δέος, μένοντας με το στόμα ανοιχτό.

«Ναι». Γνέφει καταφατικά. «Κι αυτή είναι η αδελφή μου, η Βάιολετ. Θα είναι πρωτοετής».

«Αν καταφέρει να περάσει το παραπέτο». Κάποιος πίσω μου γελάει χαιρέκακα. «Ο αέρας μπορεί να την πετάξει κάτω σαν φυλλαράκι».

«Πολέμησες στο Στράιθμορ», λέει με θαυμασμό ο ιππέας πίσω από το γραφείο. «Σου έδωσαν την Τάξη του Όνυχα επειδή σταμάτησες τις βιαιοπραγίες πίσω από τις γραμμές του εχθρού».

Το χαιρέκακο γέλιο σταματάει.

«Όπως έλεγα». Η Μίρα βάζει το χέρι της στη μέση μου. «Αυτή είναι η αδελφή μου, η Βάιολετ».

«Ξέρεις τον δρόμο». Ο λοχαγός γνέφει καταφατικά και δείχνει την ανοιχτή πόρτα του πυργίσκου. Είναι τρομακτικά σκοτεινά εκεί μέσα και αντιστέκομαι στην παρόρμηση να κάνω μεταβολή και να το βάλω στα πόδια.

«Τον ξέρω», του απαντάει και με παίρνει από το τραπέζι ώστε να έρθει να υπογράψει ο μαλάκας που γελούσε πίσω μου.

Σταματάμε στην πόρτα και κοιταζόμαστε.

«Μην πεθάνεις, Βάιολετ. Δεν θα ήθελα να μείνω μοναχοπαίδι». Χαμογελάει και φεύγει περνώντας δίπλα από την ουρά των υποψηφίων που μας χαζεύουν με το στόμα ανοιχτό μόλις ακούν ακριβώς ποια είναι και τι έχει κάνει.

«Δύσκολο να ξεπεράσεις κάτι τέτοιο», λέει η κοπέλα που μόλις έχει μπει στον πύργο μπροστά μου.

«Πράγματι», συμφωνώ σφίγγοντας τα λουριά του σάκου μου και μπαίνοντας στο σκοτάδι. Τα μάτια μου προσαρμόζονται γρήγορα στο αμυδρό φως που τρυπώνει από τα παράθυρα στον τοίχο της κυκλικής σκάλας.

«Σόρενγκεϊλ όπως λέμε;...» ρωτάει η κοπέλα κοιτώντας με πάνω από τον ώμο της καθώς αρχίζουμε να ανεβαίνουμε τα εκατοντάδες σκαλιά που οδηγούν στον πιθανό θάνατό μας.

«Ακριβώς». Δεν υπάρχει κάγκελο κι έτσι σέρνω το χέρι μου στον πέτρινο τοίχο καθώς ανεβαίνουμε όλο και πιο ψηλά.

«Η στρατηγός;» ρωτάει ο ξανθός μπροστά μας.

«Αυτή ακριβώς», απαντάω χαρίζοντάς του ένα μικρό χαμόγελο. Κάποιος που τον αγκαλιάζει τόσο σφιχτά η μητέρα του δεν μπορεί να είναι και τόσο κακός. Σωστά;

«Ουάου. Επίσης, ωραία στολή». Μου ανταποδίδει το χαμόγελο.

«Ευχαριστώ. Δώρο της αδελφής μου».

«Αναρωτιέμαι πόσοι υποψήφιοι έχουν σκοτωθεί σε αυτή τη σκάλα πριν καν φτάσουν στο παραπέτο», λέει η κοπέλα κοιτάζοντας κάτω στη βάση της σκάλας καθώς συνεχίζουμε να ανεβαίνουμε.

«Δύο πέρυσι». Γέρνω λοξά το κεφάλι μου όταν γυρίζει και με κοιτάζει. «Βασικά, τρεις αν μετρήσουμε το κορίτσι πάνω στο οποίο έπεσε το ένα από τα αγόρια».

Τα καστανά μάτια της κοπέλας γουρλώνουν λίγο, αλλά γυρίζει πάλι μπροστά και συνεχίζει να ανεβαίνει. «Πόσα σκαλοπάτια είναι;» ρωτάει.

«Διακόσια πενήντα», απαντάω και συνεχίζουμε σιωπηλοί την ανάβαση για άλλα πέντε λεπτά.

«Όχι και τόσο άσχημα», λέει με χαμόγελο καθώς πλησιάζουμε στο τέρμα και η ουρά σταματάει. «Είμαι η Ριάνον Μαθάιας, παρεμπιπτόντως».

«Ντίλαν», λέει ο ξανθός κουνώντας ενθουσιασμένος το χέρι του.

«Βάιολετ». Τους χαμογελάω κι εγώ σφιγμένα, αγνοώντας παντελώς τη συμβουλή της Μίρα να αποφύγω τις φιλίες και να κάνω μόνο συμμαχίες.

«Νιώθω ότι περιμένω όλη μου τη ζωή γι' αυτή τη μέρα». Ο Ντίλαν περνάει τον σάκο του στο άλλο χέρι. «Το πιστεύετε ότι έφτασε η ώρα να το κάνουμε; Είναι ένα όνειρο που γίνεται πραγματικότητα».

Μάλιστα. Προφανώς, όλοι οι υποψήφιοι, εκτός από μένα, χαίρονται που είναι εδώ. Αυτό είναι το μόνο τεταρτημόριο στο Μπασγκάιαθ που δεν δέχεται στρατευμένους – μόνο εθελοντές.

«Ανυπομονώ τόσο πολύ». Το χαμόγελο της Ριάνον γίνεται ακόμα πιο πλατύ. «Θέλω να πω, ποιος δεν θα ήθελε να ιππεύει έναν *δράκο*;»

Εγώ. Όχι ότι δεν ακούγεται διασκεδαστικό στη θεωρία. Απεναντίας. Αυτό που μου ανακατεύει το στομάχι είναι οι απειροελάχιστες πιθανότητες να αποφοιτήσεις ζωντανός.

«Συμφωνούν οι γονείς σας;» ρωτάει ο Ντίλαν. «Διότι εμένα η μαμά μου με ικετεύει εδώ και μήνες ν' αλλάξω γνώμη. Της λέω συνεχώς ότι θα έχω καλύτερες ευκαιρίες εξέλιξης ως ιππέας, αλλά ήθελε να μπω στο Τεταρτημόριο των Θεραπευτών».

«Οι δικοί μου ήξεραν από πάντα ότι ήθελα να έρθω εδώ, οπότε ήταν αρκετά υποστηρικτικοί. Εκτός αυτού, έχουν και τη δίδυμη αδελφή μου. Η Ρίγκαν ζει ήδη το όνειρό της. Παντρεύτηκε και περιμένει μωρό». Η Ριάνον γυρίζει και με κοιτάζει. «Εσύ; Άσε να μαντέψω. Με ένα τέτοιο επίθετο, πάω στοίχημα ότι ήσουν η πρώτη εθελόντρια φέτος».

«Περισσότερο θα έλεγα ότι με έκαναν εθελόντρια». Η απάντησή μου δεν έχει ούτε στο ελάχιστο τον ενθουσιασμό της δικής της.

«Κατάλαβα».

«Και οι ιππείς έχουν όντως πολύ καλύτερα προνόμια από άλλους αξιωματούχους», λέω στον Ντίλαν καθώς η ουρά αρχίζει να προχωράει ξανά. Ο υποψήφιος που γελούσε πίσω μου μας φτάνει, κατακόκκινος και καταϊδρωμένος. *Του κόπηκε το γέλιο τώρα*. «Καλύτερο μισθό, μεγαλύτερη επιείκεια με τον κανόνα της στολής», συνεχίζω. Κανείς δεν δίνει σημασία στο τι φοράνε οι ιππείς, αρκεί να είναι μαύρο. Οι μόνοι κανόνες που ισχύουν για τους ιππείς είναι αυτοί που αποστήθισα από τον Κώδικα.

«Και το δικαίωμα να αυτοαποκαλείσαι σκληρό καρύδι», προσθέτει η Ριάνον.

«Κι αυτό», συμφωνώ. «Πάω στοίχημα ότι σου δίνουν και εγωισμό μαζί με τη δερμάτινη στολή πτήσης».

«Επίσης, έχω ακούσει ότι οι υπεείς επιτρέπεται να παντρεύονται νωρίτερα από αυτούς στα άλλα τεταρτημόρια», προσθέτει ο Ντίλαν.

«Ναι. Αμέσως μετά την αποφοίτηση». Αν επιβιώσουμε. «Νομίζω πως θέλουν να συνεχίζεται η γενιά». Οι πιο επιτυχημένοι υπεείς θεωρούνται κληρονομιά.

«Η επειδή έχουμε την τάση να πεθαίνουμε νωρίτερα από αυτούς στα άλλα τεταρτημόρια», λέει η Ριάνον.

«Εγώ δεν θα πεθάνω», λέει ο Ντίλαν με πολύ μεγαλύτερη σιγουριά από αυτή που νιώθω εγώ. Βγάζει μια αλυσίδα μέσα από την τουνίκ του και μας δείχνει ένα δαχτυλίδι. «Η κοπέλα μου είπε ότι θα ήταν γρουσουζιά να της κάνω πρόταση γάμου πριν φύγω, γι' αυτό αποφασίσαμε να περιμένουμε μέχρι την αποφοίτηση». Φιλάει το δαχτυλίδι και βάζει την αλυσίδα πάλι μέσα στην τουνίκ του. «Τα επόμενα τρία χρόνια θα είναι ατελείωτα, αλλά θα αξίζουν τον κόπο».

Προσπαθώ να κρύψω τον αναστεναγμό μου παρόλο που αυτό είναι μάλλον ό,τι πιο ρομαντικό έχω ακούσει ποτέ μου.

«Εσύ μπορεί να καταφέρεις να περάσεις το παραπέτο», λέει χαιρέκακα ο τύπος πίσω μας. «Αυτή εδώ όμως είναι μια ανάσα μακριά από τον πάτο του φαραγγιού».

Στριφογυρίζω τα μάτια μου.

«Σκάσε και κοίτα τη δουλειά σου», του λέει απότομα η Ριάνον χτυπώντας δυνατά τα πόδια της στην πέτρα καθώς ανεβαίνουμε.

Τώρα φαίνεται το μουντό φως έξω από την πόρτα. Η Μίρα είχε δίκιο. Αυτά τα σύννεφα θα φέρουν κατακλυσμό και πρέπει να προλάβουμε να περάσουμε το παραπέτο.

Ακόμα ένα σκαλοπάτι, ακόμα ένα βροντερό βήμα της Ριάνον.

«Άσε με λίγο να δω τις μπότες σου», λέω σιγανά για να μη με ακούσει ο βλάκας πίσω μου.

Η Ριάνον σμίγει μπερδεμένη τα φρύδια, αλλά μου δείχνει τις σόλες της. Είναι λείες, όπως οι μπότες που φορούσα εγώ νωρίτερα. Το στομάχι μου γίνεται βαρύ σαν πέτρα.

Η ουρά αρχίζει να προχωράει πάλι και σταματάει λίγα μέτρα πριν από το άνοιγμα. «Τι νούμερο παπούτσι φοράς;» ρωτάω.

«Τι;» Η Ριάνον με κοιτάζει με απορία.

«Τα παπούτσια σου. Τι νούμερο είναι;»

«Τριάντα οκτώ», απαντάει σμίγοντας μπερδεμένη τα φρύδια.

«Εγώ φοράω τριάντα επτά», λέω γρήγορα. «Θα πεθάνεις από τον πόνο, αλλά θέλω να πάρεις την αριστερή μου μπότα. Έλα να ανταλλάξουμε». Έχω ένα στυλέτο στη δεξιά.

«Ορίστε;» Με κοιτάζει σαν να τρελάθηκα και δεν αποκλείεται να έχω όντως τρελαθεί.

«Αυτές είναι μπότες ιππασίας. Γλιστράνε λιγότερο στην πέτρα. Τα δάχτυλά σου θα υποφέρουν, αλλά τουλάχιστον θα μειωθούν οι πιθανότητες να πέσεις αν αρχίσει να βρέχει».

Η Ριάνον κοιτάζει τον μουντό ουρανό από την ανοιχτή πόρτα και μετά πάλι εμένα. «Προσφέρεσαι να μου δώσεις την μπότα σου;»

«Μόνο μέχρι να φτάσουμε στην άλλη πλευρά». Κοιτάζω έξω από την ανοιχτή πόρτα. Τρεις υποψήφιοι ήδη διασχίζουν το παραπέτο με τα χέρια τεντωμένα στο πλάι. «Αλλά πρέπει να βιαστούμε. Έρχεται η σειρά μας».

Το σκέφτεται για ένα δευτερόλεπτο και τότε συμφωνεί και αλλάζουμε τις αριστερές μπότες μας. Με το που δένω τα κορδόνια μου, η ουρά ξεκινάει πάλι και ο τύπος πίσω μου με σπρώχνει και βγαίνω σκουντουφλώντας στην εξέδρα.

«Κουνηθείτε. Κάποιοι έχουμε δουλειές στην άλλη πλευρά». Η φωνή του γρατζουνάει τα ήδη σπασμένα νεύρα μου.

«Απαξιώ ν' ασχοληθώ μαζί σου αυτή τη στιγμή», μουρμουρίζω βρίσκοντας την ισορροπία μου καθώς ο αέρας μαστιγώνει το δέρμα μου μέσα στην πηχτή υγρασία του καλοκαιρινού πρωινού. *Σωστή επιλογή η πλεξούδα, Μίρα.*

Η κορυφή του πυργίσκου είναι γυμνή, οι πέτρινες πολεμίστρες δημιουργούν στο κυκλικό κτίσμα ένα οδοντωτό σχέδιο που μου φτάνει μέχρι το στήθος και δεν εμποδίζουν τη θέα. Το φαράγγι και το ποτάμι κάτω φαίνονται ξαφνικά πάρα πολύ μακριά. Πόσα βαγόνια περιμένουν εκεί κάτω; Πέντε; Έξι; Ξέρω τις στατιστικές. Στο παραπέτο χάνει τη ζωή του το δεκαπέντε τοις εκατό των υποψήφιων υπέων. Κάθε δοκιμασία στο τεταρτημόριο –συμπεριλαμβανομένης και αυτής– είναι σχεδιασμένη για να τσεκάρει τις ιππευτικές ικανότητες ενός δόκιμου. Αν κάποιος δεν καταφέρει να διανύσει αυτή την ανεμοδαρμένη, στενή πέτρινη γέφυρα, τότε σίγουρα δεν μπορεί να κρατήσει και την ισορροπία του για να πολεμήσει στη ράχη ενός δράκου.

Κι όσο για το ποσοστό θνησιμότητας; Νομίζω πως ένας στους δύο υπείς θεωρεί ότι η δόξα αξίζει το ρίσκο – ή έχει την αλαζονεία να πιστεύει ότι δεν θα πέσει.

Εγώ δεν ανήκω σε καμιά από τις δύο κατηγορίες.

Παίρνω βαθιές ανάσες για να καταπολεμήσω τη ναυτία που νιώθω και περπατάω στην άκρη, πίσω από τη Ριάνον και τον Ντίλαν, σέρνοντας τα δάχτυλά μου στην πέτρα προς το παραπέτο.

Τρεις ιππείς περιμένουν στην είσοδο, που είναι απλώς μια τρύπα στον τοίχο του πυργίσκου. Αυτός με τα σκισμένα μανίκια καταγράφει το όνομα του υποψηφίου που πατάει στο επικίνδυνο πέρασμα. Ο άλλος, που έχει όλα τα μαλλιά του ξυρισμένα, εκτός από μια λωρίδα στο κέντρο, δίνει οδηγίες στον Ντίλαν που παίρνει θέση χτυπώντας το στήθος του, σαν να πιστεύει ότι το δαχτυλίδι που κρύβει εκεί θα του φέρει τύχη. Το ελπίζω ολόψυχα.

Ο τρίτος γυρίζει σε εμένα και η καρδιά μου απλώς... σταματά.

Είναι ψηλός, με μαύρα μαλλιά ανακατεμένα από τον αέρα και σκούρα φρύδια. Έχει θεληματικό πιγούνι με σταρένια επιδερμίδα και σκούρα κοντά γένια και όταν σταυρώνει τα χέρια στον κορμό του, οι μύες του στήθους και των χεριών του φουσκώνουν με έναν τρόπο που μου κόβει την ανάσα. Και τα μάτια του... Τα μάτια του έχουν το χρώμα του όνυχα, με ψήγματα χρυσού. Η αντίθεση είναι εντυπωσιακή, σου κλέβει τη μιλιά – όπως όλα πάνω του. Τα χαρακτηριστικά του είναι έντονα, σαν λαξευμένα κι ωστόσο είναι παράδοξα τέλεια, σαν ένας γλύπτης να αφιέρωσε τη ζωή του για να τον σμιλέψει, δουλεύοντας τουλάχιστον έναν χρόνο μόνο το στόμα του.

Είναι ο πιο όμορφος άντρας που έχω δει στη ζωή μου.

Και το ότι ζω σε στρατιωτική σχολή σημαίνει ότι έχω δει πολλούς άντρες.

Ακόμα και το λοξό σημάδι που τέμνει το αριστερό φρύδι του και φτάνει μέχρι το ζυγωματικό του τον κάνει απλώς πιο όμορφο. Κούκλο. Σέξι. Του τύπου πρόκειται-να-μπλέξω-άσχημα-αλλά-μ' αρέσει. Ξαφνικά ξεχνάω γιατί η Μίρα μου είπε να μην κάνω κάτι με κάποιον εκτός της χρονιάς μου.

«Τα λέμε στην άλλη πλευρά!» λέει ο Ντίλαν πάνω από τον ώμο του, χαμογελώντας ενθουσιασμένος πριν πατήσει στο παραπέτο με τα χέρια τεντωμένα στο πλάι.

«Έτοιμος για τον επόμενο, Ράιερσον;» λέει ο ιππέας με τα σκισμένα μανίκια.

Ο Ζέιντεν Ράιερσον;

«Είσαι έτοιμη, Σόρενγκεϊλ;» ρωτάει η Ριάνον προχωρώντας.

Ο μελαχρινός ιππέας γυρίζει απότομα το βλέμμα του πάνω μου, στρίβοντας τελείως προς εμένα και η καρδιά μου βροντοχτυπάει για όλους τους λάθος λόγους. Ένα σημάδι της επανάστασης με γραμμές και σπείρες ξεκινάει από τον αριστερό καρπό του και εξαφανίζεται κάτω από τη μαύρη στολή, ξεπροβάλλοντας πάλι στη λαιμόκοψη, απλώνεται γύρω από τον λαιμό του και καταλήγει στο σαγόνι του.

«Να πάρει», ψιθυρίζω κι εκείνος στενεύει τα μάτια σαν να με άκουσε πάνω από το ουρλιαχτό του ανέμου που χτυπάει τη σφιχτή μου πλεξούδα.

«Σόρενγκεϊλ;» Τον βλέπω να έρχεται προς το μέρος μου και σηκώνω τα μάτια ψηλά... όλο και πιο ψηλά.

Ω θεοί, με το ζόρι φτάνω στο στέρνο του. Είναι πελώριος. Θα πρέπει να είναι πάνω από δύο μέτρα.

Νιώθω ακριβώς αυτό που με αποκάλεσε η Μίρα –εύθραυστη–, αλλά γνέφω κοφτά και ο λαμπερός όνυχας των ματιών του μεταμορφώνεται σε ψυχρό, ατόφιο μίσος. Μπορώ σχεδόν να το γευτώ σαν πικρή κολόνια.

«Βάιολετ;» ρωτάει η Ριάνον προχωρώντας.

«Είσαι η μικρή κόρη της στρατηγού Σόρενγκεϊλ». Η φωνή του είναι βαθιά και κατηγορητική.

«Είσαι ο γιος του Φεν Ράιερσον», απαντάω και η βεβαιότητα αυτής της αποκάλυψης περνάει μέχρι το μεδούλι των οστών μου. Σηκώνω το πιγούνι και σφίγγω όλους τους μυς μου για να μην αρχίσω να τρέμω.

Να είσαι σίγουρη πως θα σε σκοτώσει αμέσως μόλις μάθει ποια είσαι. Τα λόγια της Μίρα αναπηδούν στο κρανίο μου και κόμποι φόβου σχηματίζονται στον λαιμό μου. Θα με πετάξει κάτω. Θα με σηκώσει και θα με πετάξει από αυτόν τον πυργίσκο. Δεν θα έχω καν την ευκαιρία να διασχίσω το παραπέτο. Θα πεθάνω ακριβώς όπως με αποκαλούσε πάντα η μητέρα μου – αδύναμη.

Ο Ζέιντεν παίρνει μια βαθιά ανάσα και ένας μυς στο σαγόνι του τινάζεται μία φορά. Δύο. «Η μητέρα σου αιχμαλώτισε τον πατέρα μου και διέταξε την εκτέλεσή του».

Μισό λεπτό. Μόνο αυτός έχει το δικαίωμα να μισεί εδώ; Οργή κυλάει ορμητική στις φλέβες μου. «Ο πατέρας σου σκότωσε τον μεγάλο μου αδελφό. Απ' ό,τι φαίνεται είμαστε πάτσι».

«Δεν νομίζω». Το βλοσυρό βλέμμα του περνάει από πάνω μου, σαν να αποστηθίζει κάθε λεπτομέρεια ή να ψάχνει για κάποια αδυναμία. «Η αδελφή σου είναι ιππεύτρια. Μάλλον αυτό εξηγεί τη δερμάτινη στολή».

«Μάλλον». Τον κοιτάζω στα μάτια, λες κι αν κερδίσω αυτή τη μάχη, θα κερδίσω την είσοδο στο τεταρτημόριο χωρίς να διασχίσω το παραπέτο. Σε κάθε περίπτωση, θα περάσω απέναντι. Η Μίρα δεν θα χάσει και τα δύο της αδέλφια.

Τα χέρια του σχηματίζουν γροθιές και σφίγγεται.

Προετοιμάζομαι για το χτύπημα. Μπορεί να με πετάξει από αυτόν τον πύργο, αλλά δεν θα του το κάνω εύκολο.

«Είσαι καλά;» ρωτάει η Ριάνον κοιτάζοντας μια τον Ζέιντεν και μια εμένα.

Ο Ζέιντεν την κοιτάζει. «Είστε φίλες;»

«Γνωριστήκαμε στη σκάλα», λέει ισιώνοντας τους ώμους.

Ο Ζέιντεν χαμηλώνει το βλέμμα και όταν παρατηρεί τα διαφορετικά παπούτσια μας, σηκώνει ένα φρύδι. Τα χέρια του χαλαρώνουν. «Ενδιαφέρον».

«Θα με σκοτώσεις;» Σηκώνω το πιγούνι μου ακόμα δυο εκατοστά.

Το βλέμμα του καρφώνεται στο δικό μου καθώς οι ουρανοί ανοίγουν και αρχίζει να βρέχει καταρρακτωδώς, μουσκεύοντας μέσα σε δευτερόλεπτα τη δερμάτινη στολή, τα μαλλιά μου και τις πέτρες γύρω μας.

Μια κραυγή σκίζει τον αέρα και ξαφνικά βλέπουμε με τη Ριάνον τον Ντίλαν να γλιστράει από το παραπέτο.

Μου κόβεται η ανάσα από τον τρόμο.

Ο Ντίλαν γαντζώνεται στην πέτρινη γέφυρα και τα πόδια του κλοτσάνε τον αέρα ψάχνοντας για ένα στήριγμα που δεν υπάρχει.

«Ανέβα, Ντίλαν!» φωνάζει η Ριάνον.

«Ω θεοί!» Σκεπάζω το στόμα μου, αλλά βλέπω τον Ντίλαν να γλιστράει από τη βρεγμένη πέτρα και να πέφτει στο κενό. Εξαφανίζεται από τα μάτια μας. Ο άνεμος και η βροχή πνίγουν οποιονδήποτε ήχο κάνει το σώμα του κάτω στην κοιλάδα. Μαζί πνίγουν και την κραυγή μου.

Ο Ζέιντεν δεν παίρνει ποτέ τα μάτια του από πάνω μου, με παρακολουθεί σιωπηλός με ένα βλέμμα που δεν μπορώ να ερμηνεύσω καθώς γυρίζω τρομοκρατημένη πάλι σε εκείνον.

«Γιατί να μπω στον κόπο να σε σκοτώσω εφόσον θα το κάνει για μένα το παραπέτο;» Ένα σατανικό χαμόγελο σχηματίζεται στα χείλη του. «Η σειρά σου».

Στο Τεταρτημόριο των Ιππέων υπάρχει μια παρανόηση
ότι είτε σκοτώνεις είτε σε σκοτώνουν. Οι ιππείς, γενικά,
δεν δολοφονούν άλλους δόκιμους... εκτός κι αν
τη συγκεκριμένη χρονιά υπάρχει έλλειψη δράκων
ή αν ένας δόκιμος είναι εμπόδιο για την ομάδα τους.
Τότε τα πράγματα γίνονται... ενδιαφέροντα.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗ ΑΦΕΝΤΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΗΜΟΡΙΟ
ΤΩΝ ΙΠΠΕΩΝ
(ΑΝΕΠΙΣΗΜΗ ΕΚΔΟΣΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Δεν θα πεθάνω σήμερα.
Αυτά τα λόγια γίνονται το μάντρα μου και επαναλαμβάνονται στο
μυαλό μου την ώρα που η Ριάνον δίνει το όνομά της στον ιππέα με τον
κατάλογο στην είσοδο του παραπέτου. Το μίσος στο βλέμμα του Ζέιντεν
καίει το πρόσωπό μου σαν φλόγα κι ακόμα και η βροχή που μαστιγώνει
το δέρμα μου με κάθε ριπή ανέμου δεν σβήνει αυτή τη φωτιά – ή το ρίγος
του φόβου στη ραχοκοκαλιά μου.

Ο Ντίλαν είναι νεκρός. Είναι απλώς ένα όνομα, ακόμα μια ταφόπλακα
στα απέραντα νεκροταφεία γύρω από τους δρόμους του Μπασγκάιαθ, άλλη
μια προειδοποίηση για τους φιλόδοξους υποψήφιους που θα προτιμούσαν
να ρισκάρουν τη ζωή τους στους ιππείς απ' ό,τι να επιλέξουν την ασφάλεια
οποιοδήποτε άλλου τεταρτημρίου. Τώρα καταλαβαίνω γιατί η Μίρα μου
είπε να μην κάνω φίλους.

Η Ριάνον πιάνεται από τις άκρες της τρύπας του πυργίσκου και με κοι-
τάζει πάνω από τον ώμο της. «Θα σε περιμένω στην άλλη πλευρά», φωνάζει
μέσα στον κατακλυσμό. Ο φόβος στα μάτια της αντικατοπτρίζει τον δικό μου.

«Θα τα πούμε στην άλλη πλευρά». Γνέφω καταφατικά και καταφέρνω
να της χαρίσω ένα χαμόγελο που μοιάζει περισσότερο με γκριμάτσα.

Πατάει στο παραπέτο και αρχίζει να περπατάει. Προσεύχομαι στον θεό της τύχης Ζινάλ, παρόλο που ξέρω ότι σήμερα είναι απασχολημένος.

«Όνομα;» ρωτάει ο ιππέας με τον κατάλογο καθώς ο συνάδελφός του προσπαθεί μάταια να προστατέψει τον πάπυρο από τη βροχή, κρατώντας έναν μανδύα από πάνω του.

«Βάιολετ Σόρενγκεϊλ», απαντάω την ώρα που ένας κεραυνός σκίζει τον ουρανό. Ο ήχος είναι παράξενα παρηγορητικός. Ανέκαθεν μου άρεσαν οι καταιγίδες που μαστίγωναν το παράθυρο του κάστρου και οι αστραπές που έκαναν τη νύχτα μέρα, ρίχνοντας σκιές στα βιβλία που διάβαζα κουλουριασμένη στο δωμάτιό μου. Βέβαια, η συγκεκριμένη νεροποντή μπορεί να μου κοστίσει τη ζωή. Κοιτάζω φευγαλέα τον πάπυρο και βλέπω το μελάνι στα ονόματα του Ντίλαν και της Ριάνον να μουτζουρώνεται από το νερό. Είναι η τελευταία φορά που γράφεται κάπου το όνομα του Ντίλαν εκτός από την ταφόπλακά του. Στο τέρμα του παραπέτου θα υπάρχει ένας άλλος κατάλογος ώστε οι γραφείς να βγάλουν τις πολυπόθητες στατιστικές τους για τα θύματα. Σε μια άλλη ζωή θα ήμουν κι εγώ ένας από αυτούς που διαβάζουν και καταγράφουν τα στοιχεία για ιστορική ανάλυση.

«Σόρενγκεϊλ;» Ο ιππέας σηκώνει έκπληκτος τα μάτια του και μαζί τα φρύδια του. «Όπως λέμε στρατηγός Σόρενγκεϊλ;»

«Ακριβώς». Να πάρει, αρχίζει να γίνεται ενοχλητικό και ξέρω ότι θα χειροτερέψει. Δεν υπάρχει τρόπος να αποφύγω τη σύγκριση με τη μητέρα μου εφόσον είναι στρατηγός εδώ. Ακόμα χειρότερα, μάλλον πιστεύουν ότι είμαι από γεννησιμιού μου χαρισματική ιππεύτρια, όπως η Μίρα ή εξαιρετική στη στρατηγική, όπως ήταν ο Μπρέναν. Ή θα μου ρίξουν μια ματιά, θα καταλάβουν ότι δεν έχω καμία σχέση με κανέναν από τους τρεις και θα κηρύξουν ανοιχτά τον πόλεμο.

Βάζω τα χέρια μου στο άνοιγμα του πυργίσκου και σέρνω τα ακροδάχτυλά μου πάνω στην πέτρα. Είναι ακόμα ζεστή από τον πρωινό ήλιο, αλλά κρυώνει γρήγορα από τη βροχή, γυαλιστερή αλλά όχι ολισθηρή από βρύα ή κάτι παρόμοιο.

Μπροστά μου, η Ριάνον προχωράει με τα χέρια τεντωμένα για ισορροπία. Έχει διανύσει σχεδόν το ένα τέταρτο της διαδρομής και τη βλέπω όλο και λιγότερο καθώς απομακρύνεται μέσα στη θολούρα της βροχής.

«Δεν είχε μόνο μία κόρη;» ρωτάει ο άλλος ιππέας γέρνοντας λίγο τον μανδύα καθώς μας μαστιγώνει ακόμα μία ριπή ανέμου. Αν φυσάει τόσο πολύ εδώ, στο σχετικά απάνεμο σημείο του πυργίσκου, τότε στο παραπέτο θα δεινοπαθήσω.

«Το ακούω συχνά». Εισπνέοντας από τη μύτη και εκπνέοντας από το στόμα, προσπαθώ να σταθεροποιήσω την αναπνοή μου και τους χτύπους

της καρδιάς μου. Αν με πιάσει πανικός, θα πεθάνω. Αν γλιστρήσω, θα πεθάνω. Αν... Ω, να πάει στον διάολο. Δεν υπάρχει τίποτε άλλο που να μπορώ να κάνω για να προετοιμαστώ γι' αυτό.

Κάνω το ένα βήμα πάνω στο παραπέτο και γραπώνομαι από τον πέτρινο τοίχο καθώς ακόμα μια ριπή ανέμου με ρίχνει στον τοίχο του πυργίσκου.

«Και νομίζεις ότι θα μπορέσεις να ιππεύσεις;» με κοροϊδεύει ο μαλάκας υποψήφιος πίσω μου. «Ωραία Σόρενγκεϊλ να σου πετύχει με τέτοια ισορροπία. Λυπάμαι την πτέρυγα στην οποία θα καταλήξεις».

Ξαναβρίσκω την ισορροπία μου και σφίγγω περισσότερο τα λουριά του σάκου μου.

«Όνομα;» ρωτάει ξανά ο ιππέας, αλλά ξέρω ότι τώρα δεν μιλάει σε εμένα.

«Τζακ Μπάρλοου», απαντάει ο τύπος πίσω μου. «Να θυμάσαι το όνομα. Θα γίνω αρχηγός πτέρυγας μια μέρα». Ακόμα και η φωνή του ξεχειλίζει αλαζονεία.

«Ξεκίνα, Σόρενγκεϊλ», διατάζει η βαθιά φωνή του Ζέιντεν.

Κοιτάζω πάνω από τον ώμο μου και τον βλέπω να με καρφώνει με ένα βλοσυρό βλέμμα.

«Εκτός κι αν χρειάζεσαι ένα μικρό κίνητρο;» Ο Τζακ ορμάει σηκώνοντας τα χέρια. Θεούλη μου, θα με σπρώξει.

Φόβος κυλάει στις φλέβες μου και αφήνω την ασφάλεια του πυργίσκου ανεβαίνοντας γρήγορα στο παραπέτο. Δεν υπάρχει πια επιστροφή.

Η καρδιά μου σφυροκοπά σαν τύμπανο στα αφτιά μου.

Κράτα τα μάτια σου στις πέτρες μπροστά σου και μην κοιτάξεις κάτω. Η συμβουλή της Μίρα αντηχεί στο κεφάλι μου, αλλά είναι δύσκολο να την ακολουθήσω όταν κάθε βήμα μπορεί να είναι το τελευταίο μου. Τεντώνω τα χέρια μου για ισορροπία και αρχίζω να κάνω τα μικρά βήματα στα οποία εξασκήθηκα με τον ταγματάρχη Γκίλστεντ στο προαύλιο. Αλλά με τον αέρα, τη βροχή και την απόσταση των εξήντα μέτρων από το έδαφος, αυτό δεν μοιάζει καθόλου με την εξάσκηση. Σε διάφορα σημεία οι πέτρες κάτω από τα πόδια μου είναι ανώμαλες, η λάσπη στους αρμούς μπορεί εύκολα να σε κάνει να σκοντάψεις. Συγκεντρώνομαι στο μονοπάτι μπροστά μου για να μην κοιτάζω τις μπότες μου. Σφίγγω όλους τους μυς μου για να διατηρήσω το κέντρο βάρους μου και το σώμα μου στητό.

Νιώθω να ζαλίζομαι και ο σφυγμός μου χτυπάει κόκκινο.

Ηρεμα. Πρέπει να μείνω ήρεμη.

Δεν μπορώ ούτε να σιγοτραγουδήσω, αλλά είμαι ακαδημαϊκός. Πουθενά δεν είναι πιο γαλήνια όσο στα Αρχεία, έτσι αρχίζω να σκέφτομαι αυτά. Γεγονότα. Στοιχεία. Ιστορία.

Το μυαλό σου γνωρίζει ήδη την απάντηση, γι' αυτό απλώς ηρέμησε κι άσε το να θυμηθεί. Αυτό μου έλεγε πάντα ο μπαμπάς. Χρειάζομαι κάτι για να κρατήσω τα λογικά μου, για να μην κάνω μεταβολή και γυρίσω στον πυργίσκο.

«Η Ήπειρος αποτελείται από δύο βασιλεια, που βρίσκονται σε πόλεμο εδώ και τετρακόσια χρόνια», λέω καθώς θυμάμαι τα βασικά, απλά στοιχεία που αποστήθισα για τις εξετάσεις στο Τεταρτημόριο των Γραφών. Βήμα βήμα, διασχίζω το παραπέτο. «Το Ναβάρ, η πατρίδα μου, είναι το μεγαλύτερο βασίλειο και αποτελείται από έξι επαρχίες. Το Τίρεντορ, η νοτιότερη και μεγαλύτερη επαρχία, συνορεύει με την επαρχία Κρόβλα, που ανήκει στο βασίλειο Πόρομιελ». Κάθε λέξη ηρεμεί την αναπνοή μου και σταθεροποιεί την καρδιά μου μετριάζοντας τη ζαλάδα.

«Στα ανατολικά βρίσκονται οι άλλες δύο επαρχίες του Πόρομιελ, το Μπρέιβικ και το Σιγκνίσεν, με φυσικό σύνορο τα όρη Έσμπεν». Περνάω τη βαμμένη γραμμή που δείχνει ότι είμαι στα μισά της διαδρομής. Βρίσκομαι στο ψηλότερο σημείο αυτή τη στιγμή, αλλά δεν πρέπει να το σκέφτομαι. *Μην κοιτάξεις κάτω.* «Πέρα από το Κρόβλα, τον εχθρό μας, βρίσκεται το μακρινό Μπάρενς, μια έρημος...»

Ένας κεραυνός σκίζει τον ουρανό, ο άνεμος με χτυπάει και κουνάω τα χέρια μου. «Γαμώτο!»

Το σώμα μου γέρνει αριστερά με τη ριπή και με ρίχνει στο παραπέτο. Κρατιέμαι από τις άκρες σκύβοντας για να μη γλιστρήσω, κουλουριάζομαι όσο πιο πολύ μπορώ μέσα στον αέρα που ουρλιάζει γύρω μου. Το στομάχι μου ανακατεύεται, τα πνευμόνια μου κοντεύουν να εκραγούν από τον πανικό που με κατακλύζει.

«Το Τίρεντορ ήταν η τελευταία επαρχία του Ναβάρ που μπήκε στη συμμαχία και ορκίστηκε πίστη στον βασιλιά Ρέτζιναλντ», φωνάζω μέσα στον άνεμο που ουρλιάζει, πιέζοντας το μυαλό μου να αντισταθεί στον πανικό που απειλεί να με παραλύσει. «Είναι επίσης η μοναδική επαρχία που επιχείρησε να αποσχιστεί εξακόσια είκοσι επτά χρόνια αργότερα, κάτι που αν τελικά γινόταν, θα είχε αφήσει το βασίλειό μας ανυπεράσπιστο».

Η Ριάνον είναι ακόμα μπροστά μου, στο σημείο των τριών τετάρτων νομίζω. Ωραία. Της αξίζει να τα καταφέρει.

«Το βασίλειο του Πόρομιελ αποτελείται κυρίως από εύφορες πεδιάδες και ελώδεις εκτάσεις και φημίζεται για τα εξαιρετικά του υφάσματα, τα απέραντα χωράφια δημητριακών και τα μοναδικά κρυστάλλινα πετράδια που μεγεθύνουν τις μικρές μαγείες». Ρίχνω μια φευγαλέα ματιά στα μαύρα σύννεφα από πάνω μου και συνεχίζω να προχωράω βάζοντας προσεκτικά το ένα πόδι μπροστά στο άλλο. «Αντίθετα, οι ορεινές περιοχές του Ναβάρ

είναι άφθονες σε ορυκτά, ξυλεία από τις ανατολικές επαρχίες μας, ελάφια και τάρανδους».

Στο επόμενο βήμα, το πόδι μου χτυπάει σε κάτι χαλαρά κομμάτια λάσπης και σταματάω προσπαθώντας να ξαναβρώ την ισορροπία μου με χέρια που τρέμουν. Ξεροκαταπίνω και προχωράω δοκιμάζοντας πρώτα το βάρος μου.

«Η Εμπορική Συμφωνία του Ρεσόν, που υπογράφηκε πριν από διακόσια χρόνια, εξασφαλίζει την ανταλλαγή κρεάτων και ξυλείας από το Ναβάρ με υφάσματα και γεωργικά προϊόντα του Πόρομιελ, που γίνεται τέσσερις φορές τον χρόνο στο φυλάκιο Άθεμπιν, στα σύνορα Κρόβλα και Τίρεντορ».

Από δω μπορώ να δω το Τεταρτημόριο των Γραφών. Τα πελώρια πέτρινα σκαλοπάτια του φρουρίου σκαρφαλώνουν το βουνό μέχρι τη βάση του κτίσματος, όπου ξέρω πως αυτό το μονοπάτι τελειώνει, αν καταφέρω να φτάσω εκεί. Σκουπίζω τη βροχή από το πρόσωπό μου με τον ώμο μου και κοιτάζω πίσω να δω πού είναι ο Τζακ.

Έχει σταματήσει ακριβώς μετά το σημάδι στο πρώτο τέταρτο της διαδρομής και το γεροδεμένο σώμα του στέκεται ακίνητο... σαν να περιμένει κάτι. Έχει τα χέρια στα πλευρά του. Ο αέρας δεν φαίνεται να επηρεάζει την ισορροπία του ούτε στο ελάχιστο. Θα ορκιζόμουν ότι χαμογελάει, αλλά μπορεί να φταίει η βροχή στα μάτια μου.

Δεν πρέπει να μείνω εδώ. Αν θέλω να δω την ανατολή, πρέπει να προχωρήσω. Δεν πρέπει να με παραλύσει ο φόβος. Σφίγγω τα πόδια μου για ισορροπία, αφήνω αργά από τα χέρια μου την πέτρα και σηκώνομαι.

Τέντωσε τα χέρια. Περπάτα.

Πρέπει να προχωρήσω όσο περισσότερο μπορώ πριν με χτυπήσει η επόμενη ριπή ανέμου.

Κοιτάζω πάνω από τον ώμο μου για να δω πού είναι ο Τζακ και το αίμα μου παγώνει.

Μου έχει γυρισμένη την πλάτη και κοιτάζει τον επόμενο υποψήφιο που ταλαντεύεται επικίνδυνα καθώς πλησιάζει. Ο Τζακ αρπάζει το αδύνατο αγόρι από τα λουριά του παραφουσκωμένου σάκου του κι εγώ τον παρακολουθώ, παραλυμένη από το σοκ, να τον πετάει από το παραπέτο σαν σακί με πατάτες.

Μια κραυγή φτάνει στα αφτιά μου για ένα δευτερόλεπτο και σβήνει μαζί με το αγόρι που εξαφανίζεται.

Ω θεοί.

«Είσαι η επόμενη, Σόρενγκεϊλ!» φωνάζει ο Τζακ. Ξεκολλάω το βλέμμα μου από το φαράγγι και τον βλέπω να με δείχνει χαμογελώντας μοχθηρά.

Και τότε έρχεται να με πιάσει με δρασκελιές που καταβροχθίζουν με τρομακτική ταχύτητα την απόσταση ανάμεσά μας.

Κουνήσου. Τώρα.

«Το Τίρεντορ εκτείνεται στη νοτιοδυτική περιοχή της Ηπείρου», λέω προχωρώντας με βήματα σταθερά αλλά πανικόβλητα στο ολισθηρό, στενό μονοπάτι. Το αριστερό μου πόδι γλιστράει λίγο κάθε φορά που το πατάω στην πέτρα. «Το Τίρεντορ, που περιλαμβάνει βραχώδη, απόκρημνα βουνά και συνορεύει δυτικά με τη Σμαραγδένια θάλασσα και νότια με τον ωκεανό Άρκτιλ, είναι σχεδόν αδιαπέραστο. Παρόλο που χωρίζεται γεωγραφικά από τους γκρεμούς Ντράλόρ, ένα φυσικό φράγμα...»

Ακόμα μια ριπή με χτυπάει και το πόδι μου γλιστράει από το παραπέτο. Η καρδιά μου σταματάει. Σκοντάφτω και πέφτω με φόρα στο παραπέτο. Χτυπάω το γόνατό μου στην πέτρα και ουρλιάζω από τον αφόρητο πόνο. Ψάχνω να πιαστώ από κάπου ενώ το αριστερό πόδι μου κρέμεται από την άκρη της γέφυρας του διαβόλου και ο Τζακ κοντεύει να με φτάσει. Και τότε κάνω το τρομερό λάθος να κοιτάξω κάτω.

Νερό στάζει από τη μύτη και το πιγούνι μου πάνω στην πέτρα και μετά στο ορμητικό ποτάμι που διασχίζει την κοιλάδα σχεδόν εξήντα μέτρα κάτω. Καταπίνω τον κόμπο που μεγαλώνει στον λαιμό μου και ανοιγοκλείνω τα μάτια πασχίζοντας να διώξω τον πανικό.

Δεν θα πεθάνω σήμερα.

Πιάνομαι γερά από τις άκρες του παραπέτου και ρίχνω όσο περισσότερο βάρος τολμώ στις ολισθηρές πέτρες για να κρατηθώ και να σηκώσω το αριστερό μου πόδι. Το πέλμα μου βρίσκει τη γέφυρα. Τώρα δεν υπάρχουν αρκετά στοιχεία στον κόσμο για να κρατήσω τις σκέψεις μου σταθερές. Πρέπει να φέρω κάτω από το σώμα μου το δεξί πόδι, την μπότα με την καλύτερη τριβή, αλλά αν κάνω έστω και μία λάθος κίνηση, θα ανακαλύψω πόσο παγωμένο είναι το ποτάμι από κάτω μου.

Θα πεθάνεις με την πρόσκρουση.

«Έρχομαι, Σόρενγκεϊλ!» ακούω από πίσω μου.

Σηκώνομαι από την πέτρα και προσεύχομαι οι μπότες μου να βρουν το μονοπάτι. Αν πέσω, εντάξει, θα είναι από δικό μου λάθος. Αλλά δεν πρόκειται να αφήσω αυτόν τον μαλάκα να με δολοφονήσει. *Προτιμώ να φτάσω στην άλλη πλευρά, όπου περιμένουν οι υπόλοιποι δολοφόνοι.* Δεν λέω ότι θα προσπαθήσουν να με σκοτώσουν όλοι στο τεταρτημόριο, μόνο οι δόκιμοι που με θεωρούν εμπόδιο για την πτέρυγα. Υπάρχει λόγος που οι ιππείς θεωρούν τη σωματική δύναμη απαραίτητο προσόν. Μια διμοιρία, ένα τμήμα, μια πτέρυγα είναι αποτελεσματική όσο ο πιο αδύναμος κρίκος της, κι αν αυτός ο κρίκος σπάσει, κινδυνεύουν όλοι.

Ο Τζακ είτε πιστεύει ότι είμαι αυτός ο κρίκος είτε είναι ένας ψυχοπαθής που του αρέσει απλώς να σκοτώνει. Μάλλον και τα δύο. Σε κάθε περίπτωση, πρέπει να προχωρήσω πιο γρήγορα.

Τεντώνοντας τα χέρια μου στο πλάι, συγκεντρώνομαι στο τέρμα της γέφυρας που καταλήγει στο προαύλιο του φρουρίου και όταν βλέπω τη Ριάνον να πατάει στο ασφαλές σημείο, αρχίζω να προχωράω πιο γρήγορα παρά τη βροχή. Σφίγγω το σώμα μου, κρατάω το κέντρο βάρους μου σταθερό και για πρώτη φορά χαίρομαι που είμαι πιο κοντή από τους άλλους.

«Θα ουρλιάξεις μέχρι να σκάσεις κάτω;» με χλευάζει ο Τζακ. Ακόμα φωνάζει, αλλά η φωνή του είναι πιο κοντά. Με πλησιάζει.

Δεν υπάρχει περιθώριο για φόβο. Φαντάζομαι ότι κλειδώνω το συναίσθημα πίσω από σιδεριές στο μυαλό μου. Τώρα βλέπω το τέρμα του παραπέτου, τους ιππείς που περιμένουν στην είσοδο του φρουρίου.

«Δεν γίνεται κάποια που δεν μπορεί να κουβαλήσει έναν σάκο να πέ-
ρασε τις εισαγωγικές εξετάσεις. Είσαι ένα λάθος, Σόρενγκεϊλ», φωνάζει ο Τζακ πιο καθαρά τώρα, αλλά δεν ρισκάρω να κόψω ταχύτητα για να δω πόσο κοντά βρίσκεται. «Δεν είναι καλύτερα να σε σκοτώσω τώρα; Είναι λιγότερο μαρτυρικός θάνατος από το να σε κατασπαράξουν ζωντανή οι δράκοι. Έλα», με καλοπιάνει. «Θα χαρώ πολύ να σε βοηθήσω».

«Να πας να γαμηθείς», μουρμουρίζω. Έχουν μείνει μόνο περίπου τέσσερα μέτρα μέχρι τα πελώρια τείχη του φρουρίου. Το αριστερό μου πόδι γλιστράει και ταλαντεύομαι, αλλά συνεχίζω να προχωράω. Το φρούριο δεσπόζει πίσω από τους χοντρούς προμαχώνες, λαξευμένο στο βουνό από ψηλά πέτρινα κτίρια που σχηματίζουν γωνία, χτισμένο για να αντέχει τη φωτιά, για προφανείς λόγους. Τα τείχη γύρω από το προαύλιο του φρουρίου έχουν πάχος τρία μέτρα και ύψος δύομισι, καθώς και ένα άνοιγμα στο οποίο κοντεύω να φτάσω.

Θέλω να κλάψω από την ανακούφιση μόλις βλέπω τις ψηλές πέτρες δεξιά και αριστερά μου.

«Νομίζεις πως θα είσαι ασφαλής εκεί;» Η φωνή του Τζακ είναι βαριά... και κοντά.

Πιάνομαι από τα τείχη και τρέχω τα τελευταία τρία μέτρα με την καρδιά μου να βροντοχτυπά από την αδρεναλίνη που έχει πλημμυρίσει το σώμα μου. Ακούω τα βήματά του πίσω μου. Ορμάει να με πιάσει από τον σάκο, αλλά αστοχεί και το χέρι του χτυπάει στον γοφό μου καθώς φτάνουμε στην άκρη. Πηδάω τα τριάντα εκατοστά από το παραπέτο κάτω στο προαύλιο, όπου περιμένουν δύο ιππείς.

Ο Τζακ γρυλίζει αγανακτισμένος και ο ήχος σφίγγει το στήθος μου σαν μέγγενη.

Στρίβω και τραβάω ένα στιλέτο από τη θήκη στα πλευρά μου ακριβώς την ώρα που ο Τζακ σταματάει απότομα από πάνω μου στο παραπέτο, λαχανιασμένος και κατακόκκινος. Τα παγωμένα γαλάζια μάτια του κοιτάζουν δολοφονικά εμένα... και τη μύτη του στιλέτου μου που είναι τώρα καρφωμένη στο ύφασμα του παντελονιού του – πάνω στα καρύδια του.

«Νομίζω. Πως θα είμαι ασφαλής. Προς το παρόν», καταφέρνω να πω λαχανιασμένη με τους μυς μου να τρέμουν, αλλά με το χέρι μου πολύ σταθερό.

«Είσαι σίγουρη;» Ο Τζακ τρέμει από οργή, τα πυκνά ξανθά φρύδια του, σμιχτά πάνω από αρκτικά μπλε μάτια, το πελώριο σώμα του σκυμμένο από πάνω μου. Αλλά δεν κάνει άλλο βήμα.

«Απαγορεύεται ένας υπέας να βλάπτει έναν άλλον. Είτε μέσα στον σχηματισμό του τεταρτημόριου είτε υπό εποπτεία. Παρουσία ανώτερου δόκιμου», λέω τον Κώδικα με την καρδιά μου ακόμα να βροντοχτυπάει. «Διότι μειώνεται η αποτελεσματικότητα της πτέρυγας. Και με όλο αυτό το πλήθος πίσω μας, νομίζω πως θα συμφωνήσεις ότι είμαστε σε σχηματισμό. Άρθρο τρία, ενότητα...»

«Σκασίλα μου!» Κουνιέται, αλλά δεν υποχωρώ και το στιλέτο μου σκίζει την πρώτη στρώση του παντελονιού του.

«Σε συμβουλεύω να το ξανασκεφτείς». Προετοιμάζομαι για την περίπτωση που δεν το κάνει. «Μπορεί να γλιστρήσω».

«Όνομα;» λέει αργόσυρτα η υπεύτρια δίπλα μου, σαν να είμαστε το πιο βαρετό θέαμα που έχει δει σήμερα. Την κοιτάζω για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Στερεώνει με το ένα χέρι κάτι κόκκινες, κοντές τούφες πίσω από το αφτί της και με το άλλο κρατάει τον κατάλογο παρακολουθώντας τη σκηνή. Από τα τρία ασημένια αστέρια με τις τέσσερις κορυφές που είναι κεντημένα στον ώμο του μανδύα της καταλαβαίνω ότι είναι τριτοετής. «Είσαι λίγο μικροκαμωμένη για υπεύτρια, αλλά τα κατάφερες μια χαρά».

«Βάιολετ Σόρενγκεϊλ», απαντάω δίχως όμως να πάρω τα μάτια μου από τον Τζακ. Βροχή στάζει από το φρύδι του. «Και πριν ρωτήσεις, ναι, αυτή η Σόρενγκεϊλ».

«Λογικό με αυτό που έκανες μόλις τώρα», λέει η γυναίκα κρατώντας ένα στυλό σαν αυτά που έχει η μαμά.

Είναι ίσως το καλύτερο κομπλιμέντο που μου έχουν κάνει ποτέ.

«Και το δικό σου όνομα;» ρωτάει ξανά. Είμαι σίγουρη ότι ρωτάει τον Τζακ, αλλά δεν παίρνω τα μάτια μου από τον αντίπαλό μου για να βεβαιωθώ.

«Τζακ. Μπάρλοου». Ούτε ειρωνικά χαμογελάει τώρα ούτε λέει πόσο θα χαρεί να με σκοτώσει. Το μόνο που βλέπω στα μάτια του είναι κακία και υπόσχεση για εκδίκηση.

Μου σηκώνεται η τρίχα όταν το συνειδητοποιώ.

«Λοιπόν, Τζακ», λέει αργόσυρτα ο ιππέας στα δεξιά μου, ξύνοντας τα σκούρα κοντά γένια του. Δεν φοράει μανδύα και η βροχή έχει μουσκέψει τα σήματα στο φθαρμένο δερμάτινο σακάκι του. «Η δόκιμη Σόρενγκεϊλ σε κρατάει από τα καρύδια με πολλούς τρόπους. Έχει δίκιο. Οι κανονισμοί λένε ότι πρέπει να υπάρχει σεβασμός ανάμεσα στους ιππείς σε έναν σχηματισμό. Αν θες να τη σκοτώσεις, θα πρέπει να το κάνεις στη διάρκεια κάποιας πυγμαχίας ή στον ελεύθερο χρόνο σου. Αυτό βέβαια αν σ' αφήσει να κατέβεις από το παραπέτο. Διότι από τεχνικής άποψης δεν βρίσκεσαι ακόμα στο φρούριο, άρα εσύ δεν είσαι δόκιμος. *Εκείνη είναι*».

«Κι αν αποφασίσω να της σπάσω τον λαιμό αμέσως μόλις κατέβω;» γρυλίζει ο Τζακ και το βλέμμα του δείχνει ότι θα το κάνει.

«Τότε θα γνωρίσεις νωρίτερα τους δράκους», απαντάει ανέκφραστα η κοκκινομάλλα. «Εδώ δεν δικάζουμε. Απλώς εκτελούμε».

«Τι διαλέγεις λοιπόν, Σόρενγκεϊλ;» ρωτάει ο ιππέας. «Θα κάνεις τον Τζακ να ξεκινήσει εδώ ευνούχος;»

Γαμώτο. *Τι διαλέγω;* Δεν μπορώ να τον σκοτώσω από δω που στέκομαι κι αν του κόψω τα καρύδια, απλώς θα με μισήσει περισσότερο, αν αυτό είναι δυνατόν.

«Θα τηρήσεις τους κανόνες;» ρωτάω τον Τζακ. Το κεφάλι μου βουίζει και νιώθω το χέρι μου ασήκωτο, αλλά δεν παίρνω το μαχαίρι από πάνω του.

«Απ' ό,τι φαίνεται δεν έχω επιλογή». Το στόμα του σχηματίζει ένα μικρό, κακιασμένο χαμόγελο και χαλαρώνει σηκώνοντας τα χέρια ψηλά, σαν να παραδίνεται.

Κατεβάζω το στιλέτο μου χωρίς να το βάλω στη θήκη και κάνω στο πλάι προς την κοκκινομάλλα που καταγράφει τα ονόματα.

Ο Τζακ κατεβαίνει στο προαύλιο σκουντώντας με και σκύβει από πάνω μου. «Είσαι νεκρή, Σόρενγκεϊλ. Και θα είμαι εγώ αυτός που θα σε σκοτώσει».